

ОНЛАЙН СИМПОЗИУМ

СВОБОДНО И КРИТИЧНО МИСЛЕЩО ОБЩЕСТВО

11 юни, петък 9:45 - 19:00

Пловдивски Университет

Свобода за всеки

СВОБОДА ЗА ВСЕКИ

Брой 57. Свободно и критично мислещо общество. Юли 2021 г.

www.svobodazavseki.com

ЗА ИСТИНАТА

„Истината е като лъва.
Не е нужно да я
защитаващ. Развържи
лъва и той ще се
защити сам“.

Св. Августин

354–430 AD

СВОБОДА ЗА ВСЕКИ

СИМПОЗИУМ „СВОБОДНО И
КРИТИЧНО МИСЛЕЩО ОБЩЕСТВО“

Брой 57

Юли 2021 г.

WWW.SVOBODAZAVSEKI.COM

Правата запазени © 2021 г. *Свобода за всеки*, проект на Фондация „Преображение“. София.

В Интернет: www.svobodazavseki.com.

Електронен адрес: info@svobodazavseki.org

Редакционна колегия: адв. д-р Виктор Костов, проф. д-р Валентин Кожухаров, Явор Костов,
адв. Невена Стефанова

Главен редактор: адв. д-р Виктор Костов

АВТОРИ В БРОЯ
(по азбучен ред)

Алекс Нюман

Ана Кубачка

гл. ас. д-р Атанас Терзийски

д-р Борислав Цеков

проф. д-р Валентин Кожухаров

адв. д-р Виктор Костов

доц. д-р Мила Кръстева

доц. д-р Николай Кочев

адв. Пол Колман

адв. д-р Тимотеуш Зих

Никаква част от включените тук текстове или изображения не може да се препечатва или преиздава в печатен, електронен или друг вид без разрешение, освен кратки цитати за критични бележки, литературни прегледи и друго позволено ползване съгласно Закон за авторското право и сродните му права и международните договори, касаещи авторското право.

Бележка: В редките случаи, в които линковете към интернет източници са поставени под текст и не са показни изцяло, те няма да могат да бъдат отворени в някои случаи, както и в печатното издание на броя. За някои хипервръзки са ползвани заместващи съкращения, без това да се отразява на функционалността им, с оглед прегледност.

Съдържание

Брой 57. Симпозиум за свободно и критично мислещо общество	1
Свободно и критично мислещо общество – общ поглед към симпозиума.....	2
Ролята на истината в свободното общество	5
Цензурата на Запад	14
Нео-либералният глобализъм и неговите алтернативи	19
Западните християнски църкви между Библията и полит-коректността: великата подмяна.....	22
Наука или идеология	29
Образованието на децата е от ключово значение за спасяване на християнската цивилизация	35
Памет за Батак. Документите срещу подмяната на историята	41
Джендър идеология в Истанбулската конвенция	50
Информация за авторите.....	55

Брой 57. Симпозиум за свободно и критично мислещо общество

Уводни думи на редактора

Идеята за този симпозиум разискваме с д-р Терзийски от доста време. Поне година, но може би дори и две. Емпиричната обратната връзка, която получихме след провеждането му беше само и изцяло положителна. Надяваме се такъв да бъде отзвукът и за посветеното на събитието брой на списанието.

Онлайн презентацията на лекциите даде възможности, които съвременните технологии осигуряват, а именно за полесното участие чрез интернет на някои говорители, а и на зрители. Няма нищо по-силно обаче от личното присъствие, контакти и динамика на дискусиата. Разбира се, с оглед на въведената в света обстановка от март 2020 г., (която сама по себе си следва да бъде изследвана в отделен брой) също беше причина да изберем и този вариант на провеждане, макар и с ограничено лично присъствие.

Въпреки до голяма степен пионерския подход по тази организация, форматът се оказва удачен.

Писаното слово е различно от говореното. Говореното слово на екран също се различава от презентацията на живо. Тъй като основният медиум на нашето списание е писаното слово, настоящият брой е именно това писмено изражение на проведенния симпозиум. С оглед пълнота, в броя сме включили и хиперлинкове към публикуваните в световната мрежа видеозаписи на презентациите.

Поредността на статиите в броя до голяма степен следва тази на лекциите от симпозиума. Някои размествания се наложиха поради поредността на постъпване на съответните материали от авторите, но подредбата е отразена в съдържанието.

Д-р Терзийски написа репортаж за събитието, който сме поставили в началото и накратко дава представа за всяка презентация по време на симпозиума. Тези синопсиси до голяма степен дават представа и за съдържанието и на съответната статия. В резюмето на д-р Терзийски сме сложили и въпросните линкове към видеозаписите.

Благодарим на всички, които се включиха в организацията на симпозиума и на публикуването на брой 57 на *Свобода за всеки*, посветен на събитието.

Виктор Костов
31 юли 2021 г.

Свободно и критично мислещо общество – общ поглед към симпозиума

Атанас Терзийски

На 11 юни в Пловдивския университет се проведе онлайн симпозиум на тема „Свободно и критично мислещо общество“. Събитието бе съвместно организирано от правозащитната организация „Свобода за всеки“ и Пловдивския университет, който бе и домакин на форума.

Живеем във времена на активна подмяна на традиционните ценности и светоглед с прогресивни, неолиберални идеи и визия. Тези процеси са съпроводени с отричане на изконни християнски разбирания, опора на българският народ във вековете. Наблюдаваме изкривяване и предефиниране на добро и зло, дефиниции, онтологии и парадигми във всички области на човешката дейност и познание – история, право, култура, образование, наука, медицина и т.н. В духа на академичната свобода и плурализъм на мненията организаторите считат за първостепенен дълг изразяването на мнения и възгледи, призив към мислене и

дебат, решения и действия по теми, които остават в сянка сред информационния и медиен поток. По този начин даваме нашият принос в изграждане на едно по-свободно и по-критично мислещо общество.

Лектори на международния Симпозиум бяха учени, правозащитници и общественици, изявени в своята област, а Виктор Макаров ни помогна с превода на изложенията на нашите чуждестранни гости. По реда на представянето чухме следните теми:

Адв. д-р Виктор Костов от „Свобода за всеки“ постави в лекцията си на тема [„Ролята на истината в свободното общество“](#)¹ фундаменталните въпроси „Какво е свобода и каква е ценността ѝ като кауза?“, „Каква е връзката между свобода и истината?“, „Как бива отнемано човешкото достойнство?“. Адв. д-р Костов разглежда някои аспекти на подмяната на истинско правно мислене с идеологически постановки с цел разграждане на установени ценности в обществото. За целта сочи примери от конституционно дело б от 2021 г., което третира въпроса за изменяемостта на пола.

Тимотеуш Зих, доктор по право, адвокат, заместник-председател на управителния съвет на Института за правна култура *Ордо Юрис* със седалище във Варшава, член на Европейския икономически и социален комитет и ректор на университета Collegium Internarium в Полша представи своята лекция на тема [„Истанбулската конвенция и джандър идеологията зад нея“](#).² В нея той акцентира, че основни институции, като семейство и брак, са поставени под безпрецедентна атака от радикалните

¹ Видео в интернет с презентацията на лектора от симпозиума: <https://youtu.be/G29Qyx6VPFY>.

² Видео от лекцията: <https://youtu.be/2IKT-eOxrho>.

идеологии, предизвикващи обективни биологични истини, като половата принадлежност. Според адв. д-р Зих майчинството и родителството започват да се третираат като не повече от едно съпоструващо хоби.

Пол Колман, изпълнителен директор на Алианса за защита на свободата (Alliance Defending Freedom) и адвокат на Висшите съдилища в Англия и Уелс, изнесе лекция на тема „Свободата на словото в новите условия: корпоративна и идеологическа цензура в западните либерални демокрации“.³ Днес в Европа съществуват стотици наказателни закони за речта на омразата. Основна цел на тези закони е да заглушат несъгласните с тях или инакомислещите. Как обаче дефинираме тази така наречена „реч на омраза“? Кой решава що е то „реч на омраза“? На практика това включва всичко, което не се харесва на управляващите. Независимо дали говорим за Пакистан, Китай, Канада или Европа, коренът на тази цензура по същество е един и същ – има правилен начин и грешен начин на мислене и управляващите решават кое е правилно и кое не. Ако изразите грешна гледна точка, трябва да бъдете наказани. И тъй като все повече и повече области от живота се политизират, има все по-голям брой теми, където има правилен и грешен начин на мислене, и все по-тесен прозорец на приемлив обществен дискурс по тези теми.

Д-р Борислав Цеков, доктор по конституционно право от Института за модерна политика, запозна аудиторията с „Неолибералният глобализъм и неговите алтернативи“,⁴ като представи и аргументира в детайли неолибералния глобализъм като една хибридна и комплексна политическа доктрина или глобална матрица, държаща се на три основни компонента: неолибералните

³ <https://youtu.be/RUanbn0-Ldw>.

⁴ https://youtu.be/IJ_kHVyi6LE.

икономически принципи; доктрината на еднополюския свят и силовото му налагане; и политиката на идентичности (напр. джендър идеологията). Д-р Цеков ясно дефинира и разграничи класическия либерализъм от неолибералните идеи.

В лекцията си „Наука или идеология“⁵ лекторите от Пловдивския университет (Химически факултет) **доц. д-р Николай Кочев** и **гл. ас. д-р Атанас Терзийски** запознаха аудиторията с автентичния научен метод като основен гарант за научно-доказуема истина. Те коментираха най-чести изкривявания и идеологизиране на науката, като посочиха примерите за теорията на еволюцията и тази за глобалното затопляне.

Следващият лектор – **проф. д-р Валентин Кожухаров** и дописник на „Свобода за всеки“ – говори за „Западните християнски църкви между Библията и политкоректността: великата подмяна“.⁶ В нея той цели да припомни редица обстоятелства от живота на някои църкви в Западното християнство, които през последните години станаха факти и внасят безпокойство в останалите църкви по света и особено в по-традиционните християнски изповедания, каквито например виждаме в България. Усилването на секуларизма, сляпата политкоректност, криво разбиранята „нов либерализъм“, загубата на здравия разум и безусловното подчиняване на местното законодателство с неговите ирационални, нелогични и дори античовешки закони и разпоредби доведоха до подмяната на истинския християнски дух в тези църкви с духа на новия тоталитарен натиск върху гражданите на немалко западни страни. Сериозна опасност в този процес се съзира в промяната на редица догмати, канонични църковни постановления, ръководствата за провеждане на църковните богослужения,

⁵ <https://youtu.be/RoJqEm9AZQw>.

⁶ <https://youtu.be/u4odqzJBnRg>.

молитвословите и въобще в църковния живот на отделните енории, която промяна всъщност представлява безпрецедентно отстъпление от християнската вяра и Евангелието. Особена тревога предизвиква решението на някои западни църковни събрания да „благославят“ съюзите между гейове и лесбийки, наричани „бракосъчетания“, като по този начин те утвърждават в църковното си учение греховни практики, които са антипод на християнските добродетели, към които ни призовава Евангелието. В доклада тези „църкви“ се призовават да се върнат към лоното на действителното християнство и неговите неотменни евангелски добродетели и ценности, и в този процес те могат да се поучат от други християнски църкви, като тези в България и в други не толкова богати и заслепени от охолство страни, които не робуват на политкоректността и все още пазят здравия християнски разум на вярата си.

Доц. д-р Мила Кръстева от Филологическия факултет на Пловдивския университет ни запозна с архивни документи за Батак в своята лекция [„Памет за Батак: документите срещу подмяната на историята“](#).⁷ От края на 80-те г. на XX и до днес у нас избуява „научна“ продукция, пръсната по страниците на специализирани издания, сборници, монографии, е-източници. В нея осъзнато и целенасочено се подменя същинската история на Българското възраждане. Автори на публикациите са български изследователи – историци, социолози, хуманитаристи: които никога не са изучавали и изследвали самостоятелно периода; които никога не са гълтали праха на архивите от възрожденското време; които никога не са докосвали дори и един ръкопис от XVIII и XIX в. Тази е причината, поради която наблюденията им са непоследователни, а заявените изводи са ненаучни и лишени от задълбочена аргументация.

⁷ <https://youtu.be/QhyFN-lpW-Q>.

В последната лекция на тема [„Ролята на държавните училища в индоктринирането на децата срещу християнството, свободата и сексуалния морал“](#)⁸ лекторът **Алекс Нюман**, разследващ журналист от САЩ, посочи политиката за централизиране и индоктриниране на образованието в глобален план, както и сексуализацията на децата като насилие над деца. Образователните тоталитарни идеи според г-н Нюман целят разрушаване на семейството, традиционните ценности и личната свобода.

⁸ <https://youtu.be/fXw9oSYIVKU>.

Ролята на истината в свободното общество

Виктор Костов

„Какво е истина?“ –
Пилат Понтийски

Не е възможно да говорим за свободно и критично мислещо общество, ако истината не е фундаментален елемент от функционирането и ценностите на това общество. В случая в заглавието на моята тема и темата на конференцията сме заменили обикновено употребяваната фраза „свободно и демократично общество“ със „свободно и критично мислещо общество“. За да има демокрация, която да е свободна, е нужно демосът, народът, да е критично мислещ.

Нужна ли е истината?

В обобщение, тезата ми е следната: свободното и демократично общество е съставено от мислещи индивиди. За да има критично мислещи хора, явно трябва да има критерии, отправна точка за тяхното мислене. За да има критерии съответно, е нужен някакъв набор от морално-етични правила, а за да има такъв морал, то следва да има източник на този морал. Опираме до това какъв е екзистенциалният въпрос, който движи едно общество, или в

по-малък план – една общност и една личност?

Въпросът дали съществува истина е точно толкова важен, колкото въпросът има ли Бог? Следващият важен въпрос, независимо от отговора на първия, е: Какво да направя, как да живея, ако това е отговорът?

В тази връзка е важно да се изследва доколко българското общество се интересува от истината, ако говорим само за него, а трябва да говорим за по-голям кръг от общества при настоящия глобализъм. Ако тя е неудобна, не е ли по-лесно да бъде жертвана в името на някакво привидно друго благо – мир, спокойствие, единство?

Фрагментиране на истината и разграждане на морала под предлог „защита на права“

Идеята, че истината е относително понятие, тоест всеки си има своя истина, е само донякъде вярна. „Истината за едни е лъжа за други“ не може да бъде постановка, която да бъде лесно възприета, както това би било при една друга двойка категории – предателят за едни е герой за други. Ако моралната привързаност към дадена кауза може да бъде относителна донякъде, то това не може да се твърди със същата сигурност за обективни обстоятелства.

Пример: Ако лъжата за това, къде се крият бегълците, жертви на даден тираничен политически режим, е благородна и героична, то за представителите на този режим тази лъжа не е героизъм, а предателство. Да издадем ли на властите мястото, на което се крият бегълците? Героят за едни е предател за други.

Ако обаче моралният релативизъм е донякъде оправдан, защото моралът,

макар и универсален, може да варира с оглед интересите и духовните обвързаности на дадена група или общество, то поне обективните факти, възприемани с петте сетива, не могат да са обект на множествена интерпретация. Тоест, ако моралните ни оценки могат да са различни за един и същи факт, то възприятието на факта с непосредствените ни сетива остава единно. Поне така беше доскоро. Ако се разпадне консенсусът по отношение на сетивно очевидното, нещата стават страшни. Обществото е обречено на разложение и разпад.

Днес сме свидетели на едно напускане на действителността дори и във сферата на общоприетите очевидни, неоспорими факти. Съвсем наскоро социалната мрежа за професионални контакти *ЛинкДИН* (LinkedIn) – една от огромните информационни компании за „социални“ контакти – ме попита какви местоимения искам да ползвам в профила си. От публикуваните от мен снимка и данни при тях беше повече от ясно, че съм мъж. Как да се обръщали хората към мен? С „той и него“ или с „тя и нея“? Или може би с нещо трето, предпочитано от мен? Стремейки се евентуално да угодят на моето право да се самоопределям в полово отношение, тези хора определено са напуснали реалния свят.

Лудост под формата на толерантност

В Калифорния, щатът в Америка, лидер в напускането на реалността на възприятието на околния свят, бившият лекоатлет и шампион Брус Дженър, който сега се представя като жена – [Кейтлин Дженър](#) – и към когото се обръщат с женски местоимения, е решил, или решила, да влезе в политика и да се кандидатира за губернатор (или губернаторка?!) на щата. В интервю с един от консервативните водещи в САЩ (Шон Ханити от *Фокс нюз*), което се провежда така, сякаш е нещо нормално мъж,

префасониран на жена, да води политически кампании, този мъж-жена заявява нещо още по-абсурдно от факта на самото интервю.⁹ Дженър защитава своята кандидатура като някой, който има консервативни икономически убеждения, и като изразител/ка на „здравия разум“, от който управлението на Калифорния има нужда. Напускането на реалността и нормалността вече минава за „здрав разум“.

Дезинформацията е основата на всеки тираничен режим. Всяка тирания се основава на лъжа. Известни са ни заблудителните и дезинформационни методи на болшевиките, Съветския съюз и комунистическата идеологическа пропаганда и техния измислен морал, който оправдаваше жестокости, диктатура и омраза. Жертви на този режим станаха милиони. Въпреки помпозните им каузи и обещания, след краха на заблудата и разкриването на истината на лъжите вярвах само застаряващи шофьори на автобуси „Чавдар“ с властно ухилена снимка на Сталин, потреперваща над предното стъкло, от страната на шофьора. Не по-различен беше нацисткия режим в Германия преди Втората световна война. Шокиращата истина на нашето ежедневие е, че празнуваме годишнини от победи на отминали тирании, незабелязвайки, че сме подложени на не по-различни пропагандни манипулации – този път не от управляващите държавата, а от управляващите елити – икономически, политически, технологични, медицински, медийни, които формират новите условия на новата диктатура.

Възможно ли е западната либерална демокрация, представляваща пример за българите, и въобще за източноевропейците, за свободно и проспериращо общество, защитаващо

⁹ Caitlyn Jenner says 'California is crumbling' in 'Hannity' exclusive. <https://youtu.be/eiATj4hT2Ik>.

човешкото достойнство и права, както и еталон за критично мислене, да се превръща в тоталитарна мрачна утопия, в нещо подобно на това, от което се отървахме с падането на комунизма? Колкото и да ни се струва абсурдно, нелогично и невъзможно, отговорът на този въпрос изглежда е положителен.

Това е отчайващо в политическо отношение, защото идеалът за свобода, за уредено и справедливо общество и просперитет сякаш е рухнал; част от хората, или поне елитите, със сигурност, са изгубили всякаква представа за реалността. Една влиятелна част от обществото на Запад – академичният свят, филмовата индустрия, големите корпорации и банки, младото поколение, излизащо от колежа, представящите се за християнски квазицърковни общества с исторически наследени наименования, но не и доктрина – сякаш вече нямат външен и никакъв морален и етичен коректив.

Конституционно дело 6 от 2021 г.: Що е то „пол“?

Не е нужно да ходим по света, за да се уверим в напускането на реалността. В момента КС гледа конституционно дело № 6 от 2021 г.¹⁰ В него съдът трябва да отговори на въпроса за това що е „пол“, и то най-вече за да се уреди правно положението на една малка група от хора, които се възприемат като другия пол, според питането, което идва от ВКС. Това състояние има възможни различни обяснения, но проблемът не е в плурализма на обясненията. Проблемът е в натиска да бъде увековечено като борба за справедливост, равенство и човешки права вътрешното, явно доста проблемно състояние на тези хора. Поради някаква твърдяна еволюция на човечеството и развитие на пола, тези хора се представят

¹⁰ Вж. <http://www.constcourt.bg/bg/Cases/Details/591>.

като жертви. И те са жертви. Но извратеността е в това като чия жертва биват описвани те и в това кой е техният насилник.

Според новите тирани и блюстители на толерантността, техният насилник не е болната им душевност, дяволът, техният грях или падението на човечеството пред Бога – всичко това са немислими, „остарели“ категории. Тяхното състояние не е лесно приписвано и от секуларните дисциплини, които се занимават с психически и умствени отклонения и увреждания. Транссексуалните са потискани от обществото, защото то не приема техните вътрешни изкривени възприятия за човешко право, а, в общи линии, иска да ги лекува. И тук вече губим почва под краката си – реалността започва да прилича на лош сън.

Как болестта се превръща в право

Според така наречената Световна здравна организация, която всъщност е НПО, регистрирана в Швейцария, транссексуалността е престанала да бъде умствена болест през 2019 г. Изводът е, че или заболяването вече е излекувано, или нещо се е променило в критериите на класификация на болестите. От умствена (или душевна) болест СЗО възвежда транссексуалността, тоест възприятието на човек от даден пол, че принадлежи на другия, в категория, отнасяща се до „сексуалното здраве“.

В случая ще цитираме едно от мненията в защита на флуидния пол – полът, който еволюира пред очите ни, полът, или по-скоро гамата от полове, която винаги е била там, но уви, нашите баби и дядовци, майки и бащи са били достатъчно „непрогресивни“, за да го видят и оценят.

Понятието за „пол“, както и много други правни понятия, не може да бъде застигнато и неизменно.

Развитието на обществените отношения и на науките, които се занимават с „пола“, например медицинските, хуманитарните и обществените, водят до промяна в разбирането за „пол“. Поради това съвременното разбиране за „пол“, употребено в чл. 6, ал. 2 КРБ не може да не отчита фактите и еволюцията в науките за човека, но и на правото, гарантиращо права на човека в защита на неговото достойнство. Ако тълкуването на понятията и нормите на Конституцията остава на ниво исторически анализ, нито върховният закон, нито останалото законодателство ще може да предостави ефективна регулация на обществените отношения и защита на правата на човека.¹¹

Три основни, фундаментални неистини можем да забележим с просто око в това твърдение: 1) полът, мъжки и женски, се променя и развива – вече не е само мъж и жена; 2) обществените отношения и така наречените „науки“ са се развили и са установили, че полът не е само мъжки и женски и 3) ако полът не бъде предефиниран от Конституционния съд на нещо различно, множествено и флуидно и остане мъжки и женски, това ще доведе до драстично нарушаване на основни права на хората.

Неистина 1): Полът се е променил, вече не е само мъж и жена. Първото е, че като много други понятия, понятието за „пол“ не можело да бъде неизменно. Въпросът е има ли каквито и да е данни, че освен в умовете на малък процент хора и идеолози на тази „еволюция“ понятието наистина бележи забележими промени? Има ли

¹¹ **Тодорова**, В. Становище до КС по к.д. 6 от 2021 г., препечатано от сайта Лекс.БГ със заглавие: Понятието за „пол“ има по-широк обхват от биологичното му обяснение, съкратен URL: <https://bit.ly/3v618F2>. Подчертаването мое.

данни за драстични промени у хората, да речем, в биологическо отношение и в тяхната възпроизводствена способност, които да ни навеждат на такива изводи, че да се налага промяна в правното понятие? Само замислянето върху това твърдение, в неговия най-общ смисъл, не може да ни насочи към абсурда в тезата. На първо място, полът, като правно понятие, няма дефиниция в българското право. Това е така, защото не се налага законодателят да дефинира очевидното. Никога в историята на България, ако се съсредоточим само в нашите земи, не е имало никакво съмнение за това какви и колко са половете и каква е тяхната същност и определение.

Въпросът е кои са другите правни понятия, които се променят, които така радикално са еволюирали и с които е сравнен полът в това твърдение, цитирано по-горе? Ако има такива, не следва ли да ги сравним с разбирането за мъж и жена и тогава да твърдим, че що е мъж и що е жена подлежи на радикално преосмисляне и предефиниране въпреки установената хилядолетна, дори извечна истина за същността на човека като мъж и жена. Това, че се били променили схващанията на така наречените научни дисциплини, означава ли, че фактите, които тези научни дисциплини уж изучават, също са се променили? Имало развитие на обществените отношения, според цитата? В случая, говорейки за транссексуалността, кои точно обществени отношения са се развили дотолкова, че да се налага заради 0,005% – 0,014% (цифрите са за мъже, при жените те са по-ниски), страдащи от „джендър дисфория“, което дори и не е постоянно състояние,¹² да бъдат променени законите, цялата правна система да бъде подложена на реформи – включително Семейен кодекс, наследствено право, брачни и осиновители отношения,

¹² Според доклада на проф. д-р Върбан Ганев по същото конституционно дело.

административни закони, за да се превърне в право едно безспорно патологично, и в огромен процент от случаите временно, състояние?

Неистина 2): Полът се е променил дотолкова, че трябва да се промени правното разбиране за него, както и цялата правна система. На второ място, полът не е правно понятие или поне не е създадена изцяло и само от правото конструкция, като например юридическото лице. Бинарността на пола и разделението на мъж и жена е утвърдена всеобща истина, призната исторически, правно, обществено, философски, фактологически и религиозно. Ако утвърдена, всеобща, непроменяема, без изгледи за промяна истина бъде възприета като правно понятие, и само като творение на правото, без връзка с реалните общоприети и исторически факти, и се обляга на вътрешното възприятие на нищожен процент от обществото, то промяната у пишещия правото ще може да променя фактите и действителността. Разбира се, това е условно казано, защото фактите ще си останат същите, само че правото ще бъде използвано за налагане на фалшива, различна от реалната, действителност.

Следващият проблем в посочения абзац е безпардонното цитиране на „развитието на науките“, без да се вземе предвид, че науката, чиято дефиниция в случая остава неясна, освен това, че става дума за дисциплини, които „се занимават с пола“, не е единственият източник на знание и мъдрост и не е безгрешна. Това важи особено за идеологически натоварената наука. Знаем, по-възрастните и от личен опит, каква посредственост процъфтява тогава, когато науката трябва да отговори на идеологически изисквания, а не на изискването за безпристрастно и систематично изследване на факти и явления. От хилядолетия религията, и в частност християнството, се занимава със същността на човека, неговия произход,

неговата антропология, етика, морал и бъдеще. Тази перспектива обаче напълно отсъства от развитието на науката, предложено от авторката на мнението, цитирано по-горе.

В допълнение, ако трябва да индивидуализираме богословието като „наука“, която изследва Писанията и вярата във Всемогъщия Бог, то значението и постиженията на тази дисциплина са погрешно или целенасочено избегнати. Най-вероятно по идеологически причини: защото авторката е наясно, че нито една религия, и най-вече християнството, което се опира на Библията и хилядолетното учение на църквата, както и на естеството на нещата и същността на човешкото същество и битие, не би застанала на някакво разбиране за флуидност, множественост и небинарност на пола, а напротив – би го утвърдила като мъжки и женски.

Неистина 3): Придържането към установеното разбиране за „пол“ ще доведе до нарушаване на човешки права.

Не можем да не наречем тази теза от цитата нескрита манипулация. Ако Конституционният съд не извлечал от КРБ ново, по-широко понятие за пол, освен мъж и жена, ако не разрешал на мъжете да се наричат жени, а на жените – мъже, щели да бъдат нарушени (или ще останат незащитени) основни човешки права. Това просто не е вярно.

Аргументите ни са два: първо, вече има достатъчно налични и ясно дефинирани права на човека, които да защитават достойнството на минималистичния процент транссексуални. Това са гражданските закони, чрез които може да се търси парично обезщетение за непозволено увреждане; има административно-наказателни закони, чрез които може да се търси ограничаване на дискриминационни действия, ако те са наистина увреждащи; има и дори

наказателни норми за обида и клеветата, които колкото и да са противоречиви от гледна точка на демократичното общество, са все още действащи.

Второ, ненужно, недопустимо и правно нихилистично е от всяко душевно състояние или желание да се скалъпва човешко право. Правната дефиниция за „основно човешко право“ е защитата на достойнството на човека от намеса, която да ограничи неговия пълноценен живот. Ако раздробим човешките права така, че да се защитават всяко човешко пожелание, умствено състояние и дори временна прищявка, то човешките права стават безсмислени.

В тази връзка, ако се приеме, че има право на мъжа да се възприема като жена (тоест това изкривено умствено и духовно състояние е обществено и законово легитимирано), то всяко друго състояние и желание може да се окаже източник на „човешки права“, скрепено с държавна принуда. Правото на дебелия хора да бъдат възприемани като слаби; правото на педофилите да имат сексуални отношения с малки деца (има такива политически партии в Западна Европа), правото на убийците, които изпитват желание да убиват, да убиват; правото на сексуално похотливите да задоволяват похотите си за сметка на други хора. Истината е пожертвана в името на това посочените групи и „малцинства“ да се чувстват добре, че не са това, което са.

Абсурдното фрагментиране на категорията „човешки права“ не защитава човешките права, свобода и достойнство, а деморализира и законово замъглява границата между категориите „добро“ и „зло“.

Целенасоченото заличаване на границата между добро и зло, в морален смисъл, тоест замъгляването на моралната истина, неминуемо води до възможността

едно морално укоримо, противоестественно и дори престъпно по смисъла на закона поведение да бъде интерпретирано като човешко право.

Виждаме, че размиването на моралните корективи, етичните правила и закони, колкото и да са обтекаеми, води до пълната деградация на мисленето и на понятията. Респективно, облечено в правните термини, този процес води и до девалвация и корумпиране на правото и юриспруденцията. Това днес би могло, и има опасност, да се случи с вероятност не по-малка от времето на комунистическия и атеистичен строй в България. Мнозина, особено младите, взимат за даденост свободата, за която имат погрешното разбиране, че тя вечно ще остане такава – сигурна и недокосната. Нищо не е по-далеч от истината, особено за крехката демократично-политическа свобода от последните трийсетина години.

Самият факт, че младежка група от ЛГБТИ¹³ успя да уволни по идеологически обвинения и причини професор от Софийския университет (разбира се, не те, а администрацията на СУ го уволни), е показателен, че тези новоизлюпени хунвейбини на новия „морал“ и на новата културна революция за измислено равенство изглежда с пълно основание бяха наречени „новите болшевики“ още преди 4 години.¹⁴

Така както болшевиките и комунистите убеждаваха народа в „светлото бъдеще“, докато се разправяха с християните и всички другомислещи. В името на „равенството“ и „прогреса“ днес морално

¹³ ЛГБТИ е изкуствено привнесено в българския език съкращение, което означава „лесбийки, гейове, бисексуални, транссексуални и интерсексуални“.

¹⁴ Апостолов. Вл. Новите болшевики. Труд. 27.03.2017. <https://trud.bg/новите-болшевики/>.

деградирани индивиди ни учат на праведност и съчувствие. Оказва се, за пореден път, че прогресът на технологиите не е непременно обвързан с морален напредък, дори обратното. Революцията се състои в претворяването на човека, пола, брака и семейството. Те ни убеждават, и не, всъщност настояват, че несъгласието с тяхната партийна линия е „реч на омразата“, защото могат да понесат само безпрекословно одобрение, тоест подчинение.

Така свободното общество, без активната безкомпромисна намеса в полза на свободата, чрез съпротива срещу новите болшевици, вече е обречено поради моралните характеристики на своя състав. Само „истината“ на кресливите, нахалните и силните остава да битува на пазара на идеите.

За да бъде установена тиранията на лъжата, е нужно народно (обществено) съучастие

Дадени тоталитарни тиранични общества, които се опират на лъжливи обещания, заблудителни догми и дирижирани отгоре, от върховете на светската власт, не могат да съществуват без народна подкрепа. Тази народна подкрепа се осъществява чрез мълчание. Мълчанието е от страх или безразличие. Възможна е подкрепа за новите болшевици и чрез активно включване в заблудата и действията в посока установяване на тираничния режим. Активната подкрепа за режима е чрез задействането на материален или властови интерес и почти никога не е поради чистосърдечна идейна убеденост.

Споменахме, че такива масови заблуди не са нечувани в историята. Някои от тях съществуваха до неотдавна. Третият Райх се бореше за доминиране на чистата арийска раса. Съветският комунизъм и интернационализъм – за победата на

световния пролетариат. Знаем как завършиха тези истории. Сега имаме глобални „добродетели“, които използват страха на хората за здравето им и целят да отнемат основни свободи под неубедителни предлози. Още повече – цели се груба и неоправдана масова интервенция в телата на хората с ваксини, които дори не са изследвани достатъчно. В същото време големите медии, корпорации, правителства, и въобще големите пари, „мислят за твоето бъдеще и твоето добро“ и не допускат никакви различия в мнението. В подобно общество ценността и целта не е свободен дебат. Целта е безусловно покорство.

Вярно е и обратното. Свободата, ако говорим не за личната духовна свобода, а за обществената и политическата (която не може всъщност да бъде разделена изцяло от духовната), е възможна там, където тържествува истината, а лъжата е непримиримо отхвърляна. Невъзможно е свободно общество, което е основано на заблуди. Свобода и заблуда са несъвместими понятия. В същото време, борбата за равенство – такова, каквото то изглежда в умовете на заблудени хора, ще доведе само до повече заблуда, и повече несвобода, повече тирания.

Джон Адамс, един от основателите на американската държава, заявява през 18 век, че американската конституция има смисъл само за „религиозни хора“, имайки предвид християни. Обществото трябва да се опира на някакво разбиране за общи правила, за отговорност, за феър плей, за пиратското „парле“¹⁵ дори, за да са възможни дебатът, диалогът и търсенето

¹⁵ От френски, *parler* – „говоря“ и производното му в англ. *parlay*, оттук и *parliament* (парламент). В случая означава разговор между враждуващи страни с цел постигане на компромис; също: неписан кодекс на преговори и взаимно зачитане при пиратите, според някои художествени произведения.

на истината. За това се иска наличие на истински характер, благородство и третиране на другия така, както ти би искал да бъдеш третиран.

За съжаление, обществото се придвижва все повече към отдалечаване от тези норми, заради грубата пропаганда на егоизъм и фанатизъм, и често на финансов интерес, прикрити зад борба за равенство. Точно както болшевиките, комунистите и нацистите обещаваха рай на земята, днес фразите са гръмки, но пълни с лъжа, заблуда и пропаганда.

Това, което се наблюдава в поведението на групите, корпорациите и въобще на обществените движения, които правят промоция на левия прогресизъм, тоест на възродените марксистки идеали за пълна сексуална свобода, предефиниране на всякакви норми и морал чрез тяхното отхвърляне и въвеждането на една „свобода“, в която „оковите“ на разума са пренебрегнати, е, че те не търпят дебат, дискусия и аргументи.

Сочената нетърпимост към възприемането на тези, противоположни на техните, безспорно се корени в невъзможността за формиране на разумен аргумент в защита на своята теза. Изходът е изпадане в истерия.

Ще дам пример в тази посока от личния ми опит. След като през април 2020 г. критикувахме с колегата юрист, дипломат и адвокат Владимир Шейтанов в ТВ предаване Национална мрежа за децата и нейния ръководител, по повод Закон за социалните услуги, тези лица, вместо да ни опровергават и да ни отговорят публично на критиката, заведоха дисциплинарни преписки срещу нас и съдебни дела?! Раздразненият мини-тиранин и псевдодемократ не търпи да се говори нищо друго за него освен венцехваления. Освен това е прекалено височайш, за да се принизи до публичен дебат и представяне

на аргументи по въпроса защо за него правата на децата трябва да се упражняват от НПО, от държавата и от всички други, но не и от родителите. Простолюдието не го заслужава.

Родители, които бяха активисти в родителското движение и които заявяваха несъгласие с тезите и законодателния натиск на организации, стоящи вляво на идейния спектър и явяващи се поддръжници на права, които целят отделяне на децата от естествената им среда – от родителите и семейството, бяха привиквани от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) да дават обяснения, защото са правели и разпространявали брошури, критични към организациите, стопанисващи телефона на доверието за деца, и към идеите, движещи тези организации. Обвинението към тези родители беше в престъпление по чл. 108 от Наказателния кодекс – насилствено премахване на установения конституционния строй!? Как е възможно упражняването на основното конституционно право на изразяване на мнение, на получаване и разпространение на информация, да бъде заплаха за конституционния строй? Това сочи доколко се страхуват от истината, от дебата и свободата радетелите на правата на децата в случая и доколко един нов тираничен решим би разчитал на хора, които мислят като тях, без зачитане на различно мнение. В демократичното общество това поведение подлежи на корекция и по съдебен ред, тъй като представлява злоупотреба с права, в случая – с правото на жалба и оплакване.

Познати са ни и абсурдите на тираничния „развит социализъм“. Една от основните характеристики на същия, които си приличат със сегашната ситуация донякъде, е маниакалното, фанатично упоаване на идеологически лъжи, които щели да доведат до равенство, до братство, до свобода. Но тук опираме до

дефиницията на истина: дали тя се състои в един абсолютен релативизъм, тоест всеки има своя истина, свой пол, свое разбиране за брак, свой морал, бил той и отсъствие на морал, или наистина има вечен, стабилен и абсолютен стандарт за истина?

Максимата на атеиста Волтер е доказана от историята: уповаването на абсурди води до зверства. С това следва да сме наясно, че без морален коректив, без външна, трансцедентна и безспорна истина, свободната личност не е възможна, обществото не е мислещо, то не може да бъде свободно. Съдбата на такова общество и неговите членове неминуемо е робство на лъжата, страха и заблудата.

В заключение

Никое свободно общество и никоя свободна общност или личност не могат да функционират или живеят като такива без истина. Лъжата и заблудата, ведно с пропагандата, която ги внушава, създават светоусещане и свят, в които човешката личност и достойнство неминуемо деградират до един жесток и тираничен режим.

Пред нас, като цяло, стоят две алтернативи. Разделителната линия е ясно видима в обществото – тя преминава през семействата, приятелствата и директно през съвестта на човека. От едната страна са човешкият напън за поредния рай на Земята, с цел успех, независимост от Бога и от Неговото спасение, и поредната заблуда. От другата е смиреното търсене и намиране на вечната Истина за грехопадението, прошката и спасението, вече изработено за нас от Бога.

Вавилонските утопии водят неизменно до вавилонизиране на обществото (тоест до общество, което поставя свои стремежи и цели и което не само не се съобразява със стандартите на творението и Твореца, но и дори ги презира). То става покорно,

немислещо, безкритично, пленено от лъжливите обещания за светло бъдеще и сковано от страха да не загуби и малкото, което има на този свят (колкото и много да изглежда то).

Другата алтернатива е смирено да последваме обещанието за свобода – политическа, обществена, лична, но и вечна – в думите на Христос, които са отговор на многозначителния въпрос на Пилат Понтийски: „Ако пребъдвате в Моето учение, ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“. Един известен Христов последовател, св. Августин, е казал: „Истината е като лъва. Не е нужно да го защитаваш. Развържи лъва и той ще се защити сам“. Цената на свободата е смелостта да развържеш лъва.

Цензурата на Запад

Пол Колман

Всички сме наясно с цензурата, която се върши по далечни места. Имаме предвид режими като властта в Пакистан, където богохулството се наказва със смъртна присъда. Или Китай, където и най-малката критика срещу китайската комунистическа партия може да доведе до глоби, до сериозно ограничен достъп в много области на обществото от жизненоважен характер или дори до затвор. С право оплакваме всичко това. Но въпросът е доколко различна е ситуацията в Европа и на Запад?

Докато гледаме на Запад, можем да идентифицираме поне три двигателя на днешната култура на цензурата.

Наказателни закони за речта на омразата

На първо място, в Европа съществуват стотици наказателни закони за реч на омразата. И те биват използвани непрекъснато, за да се заглушат различното мнение и проявите на несъгласие. И това сякаш не е достатъчно, защото натискът за цензуриране на речта непрекъснато се увеличава. Такава е ситуацията в целия западен свят.

В Канада например вече има редица ограничения върху речта. Но както на повечето места, и там правителството търси да наложи още по-големи такива. И точно тази седмица Джъстин Трюдо, министър-председателят на Канада, заяви:

Защитата на свободата на изразяване е част от нашата Харта и за това правителство и за страната ни е от основно значение хората да могат да изразяват себе си. Трябва да има свобода на съвестта и на религията (...). Но все пак, не съществува свобода да мразиш.¹⁶

И така, тук виждаме аргумента, който беше напълно приет на Запад – можете да имате цялата тази „свобода“, но нямате свобода да изразявате погрешни мнения.

Ако имате „погрешно“ мнение, то тогава, за вас няма право да сте различни, и не ви се полага да бъдете приобщени, нито толерирани.¹⁷ Възгледите ви са определени като опасна дезинформация – като реч на омразата. Класифициран сте като фанатик и трябва да бъдете смълчан, а може би дори наказан. При което стигаме до въпроса: Какво е определението на тази така наречена „омраза“? И кой има правото да решава това?

ООН заявява следното: „Няма международно правно определение на речта на омразата и характеристиките на това, което се счита за „омраза“, са противоречиви и спорни“.¹⁸

А в едно от своите изявления Агенцията на ЕС за основните права казва, че: „терминът „реч на омразата“ (...) включва по-широк спектър от вербални действия ...

¹⁶ Вж. <https://reclaimthenet.org/justin-trudeau-freedom-of-expression-isnt-freedom-to-hate/>

¹⁷ Тук авторът се заиграва с английската дума diversity, която е важен елемент в лявата идеология в западния политически дебат -- правото да бъдеш различен, най-вече по произход и националност и в сексуалните си предпочитания. Б. ред.

¹⁸ United Nations Strategy and Plan of Action on Hate Speech, p2.

[включително] неуважително обществено говорене“.¹⁹

Съветът на Европа изготви Информационен бюлетин за речта на омразата, в който се заявява, че идентифицирането на речта на омразата е „понякога трудно, тъй като този вид реч не се проявява непременно чрез изразяването на омраза“ (...). Такава би могла да се крие и в изявления, които на пръв поглед изглеждат рационални или нормални“.²⁰

И един последен пример – ЮНЕСКО предприе изготвянето на мащабен доклад по темата за речта на омразата, който започва със следното обяснение: „Речта на омразата е широк и оспорван термин (...) възможността за достигане до всеобщо съгласувано определение изглежда малко вероятна“.²¹

Бих могъл да продължавам, но въпросът е ясен: дефинициите имат значение. Особено в наказателното право. И особено когато става въпрос за закони, които подкопават основните ни свободи. А речта на омразата е неопределима. Което означава, че в действителност „речта на омразата“ е това, което не се харесва на

¹⁹ ‘Homophobia and Discrimination on Grounds of Sexual Orientation and Gender Identity in the EU Member States Part II – The Social Situation’, *Fundamental Rights Agency*, 2009, p46.

²⁰ “The identification of expressions that could be qualified as ‘hate speech’ is sometimes difficult because this kind of speech does not necessarily manifest itself through the expression of hatred or of emotions. It can also be concealed in statements which at a first glance may seem to be rational or normal.” (‘Factsheet - Hate Speech’, Council of Europe, November 2008, p2.)

²¹ Iginio Gagliardone et al., “Countering Online Hate Speech,” *UNESCO Series on Internet Freedom*, 2015, pp. 7–8, https://www.researchgate.net/publication/284157227_Countering_Online_Hate_Speech_-_UNESCO

управляващите. И ето как това се развива на практика.

Пайви Расанен е член на финландския парламент от 1995 г., председател на Християндемократическата партия от 2004 до 2015 г. и министър на вътрешните работи от 2011 до 2015 г.

През 2019 г. тя беше обвинена в „реч на омразата“ и подложена на разпит от полицията, след като се противопостави на ръководството на църквата си в *Twitter*. Там тя беше публикувала отговор на официалното партньорство на Лутеранската евангелска църква на Финландия със събитието на ЛГБТ „Прайд 2019“.

В хода на това наказателно разследване бяха предприети още разследвания, едното от които – във връзка с църковна брошура от 2004 г., в която Расанен е писала за брака и човешката сексуалност, а друго – за нейни коментари, които е направила по време на дебат в радиопредаване през 2019 г.

На 29 април 2021 г. финландският главен прокурор повдигна три наказателни обвинения срещу Пайви Расанен, всяко от които е наказуемо с до две години затвор.

Независимо дали говорим за Пакистан, Китай, Канада или Европа, коренът на тази цензура е по същество един и същ – има правилен и неправилен начин на мислене; управляващите решават кое е правилно и кое не, и, съответно, ако изразите погрешна гледна точка, следва да бъдете наказани.

И тъй като все повече области от живота се политизират, непрекъснато нараства и броят на темите, по които съществува правилен и неправилен начин на мислене, като все повече се стеснява диапазонът, в който попада приемливото обществено говорене по тези теми.

В голямата си част цензурата, за която говорим, се налага отдавна. Но през последните няколко години усещаме значително засилване на проявленията ѝ.

Вече не става въпрос само за наказателните закони за речта на омразата, но и за разпростиране от сферата на наказателния закон към редица други области на живота – като корпоративната сфера, социалните медийни платформи – навсякъде. Това е набирало скорост в продължение на десетилетия, но някои големи промени през 2015 – 2016 г. помогнаха да се стимулира днешната култура на елиминирането,²² която наблюдаваме на Запад.

Голямата технологична цензура

През 2016 г. комбинацията от Брекзит²³ и управлението на Тръмп прекрои политиката на Запад. Нито едно от тези събития не бяха очаквани. Нито едното, нито другото беше предвидено. И изглеждаше, че подобни събития са на път да се развият другаде. От двете страни на Атлантическия океан за виновни бяха нарочени „фалшивите новини“ и дезинформацията.

С други думи, единствената причина тези събития да се случат и единствената причина, поради която никой не очакваше да се случат, беше, че огромна част от населението беше заблудена – главно от прочетеното онлайн – и това не бива да се повтаря.

²² Термин също навлязъл в западния, особено американския политически дискурс – „cancel culture“. Буквално означава елиминиране на опонента от публичния живот и отнемане на определени граждански права, заради политическата му гледна точка. Б. ред.

²³ Терминът означаващ напускането на Европейския съюз от Обединеното кралство - *Brexit*. Б. ред.

По-специално, платформите за социални медии и големите технологични компании бяха обвинени, че са съборили самата демокрация (вероятно защото тълпата гласува по „погрешния“ начин). Така технологичните гиганти започнаха да си сътрудничат с правителството, за да противодействат на така наречените фалшиви новини, на дезинформацията и на това, което наричаха онлайн реч на омразата.

През май 2016 г. Европейската комисия договори с Facebook, Microsoft, Twitter и YouTube „Кодекс за поведение за противодействие на незаконната реч на омразата онлайн“. На следващата година Германия прие своя Закон за контрол на интернет пространството, в който са предвидени глоби, парализиращи дейността на технологичните компании, които не цензурират речта. Сега много други страни следват този пример. А в същото време Facebook, Twitter, и YouTube и всички останали платформи започнаха да въвеждат изменения в своите политики с цел да цензурират речта все повече и повече. Например, през октомври 2018 г. YouTube промени политиката си за „изпълнено с омраза поведение“, като забрани ползване на нежелано обръщение с оглед пола.²⁴

Всичко това избухна с пълна сила през януари 2021 г., когато технологичните компании изхвърлиха най-властния човек в света, а алтернативни платформи за социални медии като *Parler* бяха премахнати от магазините за приложения и от сървърите на *Amazon*.

²⁴ Става дума за „предпочитания пол“. Забраната касае поведение, в което „нарушителят“ ползва местоимения и обръщения, които са присъщи за биологичния пол на засегнатото лице, а не за избрания от него или нея такъв. Б. ред.

Корпоративен активизъм

Ако единият поток, който ни води до положението, в което се намираме днес, е преобладаването на неясно формулирани и произволно наложени наказателни закони за речта на омразата, а другият е възходът на голямата технологична цензура – често в съответствие с държавните изисквания, то трети значителен такъв се явява възходът на корпоративния активизъм.

Групи като *Stonewall* в Обединеното кралство и *Human Rights Campaign* в САЩ оценяват компаниите по техните „пробудени“²⁵ постижения от години – настоявайки, че компаниите трябва да следват един непрекъснато нарастващ списък с изисквания с цел да бъдат добри работодатели.

Но много от тези изисквания са свързани с вътрешната политика на компаниите и с каузите, които те подкрепят финансово. Но изведнъж нещата започнаха да се променят.

В същия период от време, когато платформите за социални медии започнаха да коригират позициите си по-скоро в полза на цензурата, големите корпорации започнаха да показват активистки мускули. В периода около 2015 – 2016 г. в шепа щати на САЩ, включително Джорджия и Индиана, бяха предложени закони, предназначени за защита на религиозната свобода.

Активистите започнаха да твърдят, че подобни закони са дискриминационни. И

²⁵ Тук употребеният в оригинала термин е *wake*, който е още един политически натоварен термин навлязъл в Западното общество от английски. „Пробуден“ в случая означава одобряващ борбата за справедливост поради расово и друго неравенство. Няма точен превод, освен буквалната транслитерация – *уоук*, която на български е безсмислица. Б. ред

корпоративна Америка се оказва въввлечена в прояви на активизъм, какъвто не сме виждали досега.²⁶

Мегакомпаниите като *Coca-Cola* и *Unilever* започнаха да поддържат открито тази позиция. *Delta*, една от най-големите авиокомпаниите в света със седалище в Джорджия, направи същото. Компанията „Дисни“, която снима филми в Джорджия, излезе с изявление, в което се казва: „... планираме да преместим бизнеса си другаде, в случай че щатското право допусне въвеждането на законодателство, позволяващо дискриминационни практики“. И така, общо над 400 от водещите 500 компании в Америка заплашиха с подобни действия заради закон, предназначен да защитава религиозната свобода.

И един по един, от щат в щат, тези закони отпаднаха. Мегакорпорациите станаха активисти. Мегакорпорациите спечелиха. И настъпи поредната разтърсваща промяна.

Заключение

В обобщение – наблюдаваме сливане на три потока, които се събират и създават порой:

1. Наказателно законодателство, предназначено да смълчи и да накаже за различно мнение;
2. Големите технологични компании държат почти пълен монопол по отношение на информационния поток и се стремят да цензурират речта в безпрецедентен мащаб;

²⁶

<https://edition.cnn.com/2016/03/17/politics/georgia-religious-freedom-bill-passed/index.html>

3. Мегакорпорациите използват парите и влиянието си, за да налагат на обществото своя все по-радикален политически дневен ред.

Затова не е чудно, че всички говорим за явлението, наречено „култура на елиминирането“²⁷ и се питаме откъде дойде така внезапно! В действителност, появата му е подготвяна с години.

А сега накъде? Не съществува бързо решение на проблема, свързан с ясно очертания път, по който върви Западът, и не бива да очакваме ситуацията драстично да се подобри в краткосрочен план. Но това не означава, че нищо не можем да направим.

В страни, които все още не са тръгнали по пътя на масова цензура и възприемането на „култура на елиминирането“, можем да се поучим от случващото се другаде и да го използваме като предупреждение. Можем и трябва да отвърнем на удара. Огромните глобални монополи трябва да бъдат държани отговорни. Свободата на словото трябва да бъде защитена. Но за да го направим, е нужно да се ангажираме в дългосрочен план, защото това няма да се промени с бързи темпове.

И може би преди всичко трябва да имаме смелостта да се противопоставим на тълпата, крещяща „не можеш да кажеш това“, както и постоянството да отстояваме твърдо своите дълбоки убеждения пред лицето на оказвания сериозен натиск.

²⁷ Така наречената, и вече спомената в предишна бележка, *cancel culture* (англ.). Б. ред.

Нео- либералният глобализъм и неговите алтернативи

Борислав Цеков

Най-важната идеологическа битка на нашето съвремие е битката срещу неолибералния глобализъм. Какво представлява неолибералният глобализъм и какви са неговите алтернативи?

Неолибералният глобализъм е продукт на интересите на „суперкласата“, както я нарича американският политолог Дейвид Роткопф. Тя е концентрирала незапомнени финансови и властови ресурси. Нейното ядро са около 6000 души, които не само притежават богатство, но и важни лостове за влияние върху властта. Отгоре са 199 мениджъри на 17 гигантски корпорации за управление на финансови активи, от типа на Blackstone, които контролират повече от 41,1 трилиона долара. Около тях има няколко клъстера – „Фасилитатори“ – международните финансови институции, елитарни клубове като Трилатералната комисия и „Билдерберг“. „Охранители“ – висши военни, ръководители на служби за сигурност, частни армии. „Идеолози“ – ключови фигури в корпоративни медии, академични кръгове, лобисти. Решенията на тези 6000 души предопределят живота на шестте милиарда световно население.

Източникът на тяхната власт не е демокрацията. Те са овластени от корпорациите. От 100-те най-големи икономики в света 51 са частни корпорации, а само 49 – държавни.

Неолибералният глобализъм е симбиоза от три идеологически компонента. Първият са неолибералните икономически принципи, които проповядват пазарен фундаментализъм. Неолиберализмът не е тъждествен с класическия либерализъм, а е негова радикална секта. Нещо като комунизма спрямо социалдемокрацията. Целта е глобален пазар без политически и административни бариери. Държавите са пречка и трябва да бъдат сведени до географско понятие. Суверенитетът им – иззет от наднационални органи, които са далеч от капризите на демокрацията и са управлявани не от демократично избрани, а от селектираните от суперкласата. *Homo politicus* трябва да загине, за да остане само *Homo economicus*.

Вторият елемент е неоконсерватизмът, роден в средите на троцкисти и активисти на Демократическата партия през 60-те и 70-те години на XX век и преминал в републиканския лагер при Рейгън. Неговата геополитическа визия е за еднополюсен свят с хегемон САЩ и ЕС като привилегирована периферия, заредени с патологична русофобия, зад която се крие амбиция за завземане на ресурсите на Евразия в полза на суперкласата.

Третият елемент е заимстваната от прогресистите „политика на идентичностите“, част от която е джендър-идеологията. Дискредитирането на статуквото след кризата от 2008 г. накара глобалистите да търсят теми, които отклоняват обществената енергия от злоупотребите на елита, от бедността и разрастващото се социално неравенство.

На преден план беше извадена „политиката на идентичностите“. Обама и

Хилъри Клинтън я превърнаха в централен въпрос. Оттам плъзна и към Европа. „Политиката на идентичностите“ абсолютизира расата и пола. До степен, че мечтата на Мартин Лутър Кинг за нация, където хората няма да бъдат преценявани по цвета на кожата, се определя като „расистка“ и „форма на фашизъм“, защото е сляпа за цвета на кожата (color-blind). Белите по дефиниция са „потисници“, срещу които трябва да се води война. Радикалните феминистки воюват срещу мъжете, защото и те са потисници. Транс-джендърите пък са на война с „половата бинарност“. Колкото идентичности, толкова войни набраздяват обществото. Максимата на глобалистите е: накарай ги да спорят за расата и джендъра, за да не се занимават с икономиката, класите и неравенството. Изобретява се и оруеловски „новговор“ – езикът на политическата коректност. Толерантността към различието е норма на съвременната цивилизация, но политическата коректност отива по-далеч и започва да действа като заглушаване на различното мнение. Подменя обективните факти и науката с хунвейбински волунтаризъм.

Неолибералният глобализъм като идеология и политика беше имплантиран в партиите на статуквото в Европа и Америка. Разликите между лявото и дясното станаха като между „Кока-кола“ и „Пепси“ – само в нюансите. Тезите на десния Юнкер и на левите Тимерманс и Корбин по въпросите на глобализацията, националната държава и джендър-идеологията са като под индиго.

Неолибералният глобализъм засега ценностни фундаменти на модерното общество. Много хора виждат в него заплаха за нацията, религията, семейството и свободата на личността. Това се превърна в основния идеологически разлом на XXI век, който измести традиционното партийно деление на „ляво“ и „дясно“.

Събитията след 2016 очертаха още по-релефно този разлом. Левите партии – „хайверени“ и „автентични“ – останаха засега от страната на неолибералния глобализъм. По думите на харвардския икономист Дани Родрик те абдикираха от борбата със статуквото, защото не могат да формулират убедителна за мнозинството икономическа рецепта. Трябва да се прибави и obsесията им по наднационалната власт, и особено – инфектирането на лявото с политиката на идентичностите и джендър-идеологията, което по думите на известния ляв интелектуалец Марк Лила, професор от Колумбийския университет, обрича левицата на провали. Това са стратегически проблеми, от чието преодоляване зависи дали левицата ще бъде припозната в бъдеще като носител на желаната от хората промяна.

По-адекватни отговори на интересите и страховете на хората обаче дойдоха от традиционния американски консерватизъм, олицетворен от Тръмп, както и от центристките патриотични и социално-консервативни сили, които вече управляват в доста европейски държави. Отхвърлянето на глобалисткия проект за „европейска конституция“, провалът на италианския референдум, чрез който Матео Ренци искаше повече власт за Брюксел, последвалият Брекзит, отхвърлянето на пакта за миграцията и на Истанбулската конвенция в редица държави, бунтът на „жълтите жилетки“ – през последните години това са все проявени форми на съпротивата срещу дневния ред, налаган от суперкласата.

Най-могъщият политически импулс за демонтаж на неолибералния глобализъм даде победата на Доналд Тръмп. Първоначално глашатаята на статуквото самонадеяно ехидничеха, че Тръмп ще бъде „опитомен“. 2018 година стана за тях година на екзистенциален ужас от настъпващата промяна. Новата външна политика, очертана от Стратегията за

национална сигурност на САЩ от 2017 г., беше приведена в действие. Месианският подход на глобалистите е трансформиран в „принципен реализъм“. „Лидерството“ е заменено с „влияние“ и „пример“.

Стремежът към господство – с „конкуренция“. Целта на САЩ вече не е „основан на правила международен ред чрез устойчиво американско лидерство“, както при Клинтън, Буш и Обама, а „свят на силни, суверенни и независими нации, всяка със своя култура и мечти, работещи рамо до рамо в просперитет, свобода и мир“. САЩ се оттеглиха от глобалистките проекти за „климатичните промени“, за миграцията и за свободната търговия. Изтеглиха се от Сирия и отчасти от Афганистан, дистанцираха се от майдановска Украйна. Икономическият национализъм дава резултати – в ход е постепенно балансиране на американско-китайските икономически отношения. В новата геополитическа архитектура световните дела се определят от ожесточената конкуренция, противоречия и баланси между САЩ, Китай и Русия.

Сега, през 2021 г., когато Тръмп не е в Белия дом, трябва да се каже, че неговата политика има дългосрочен ефект. Доктрината „Тръмп“ отприщи промяна в геополитическата архитектура. За глобалистите вече е непосилно да върнат историята назад към еднополюсния свят. Помиряването на арабско-израелския конфликт е историческо достижение на Тръмп, което ще отеква дълго. Отмяната на неолибералните споразумения за свободна търговия доказва икономическия национализъм, който брани работните места и националната икономика, като работеща алтернатива на безродния глобализъм, който изнася производствата, за да богатее глобалният елит.

Но най-важното е, че победата на Тръмп през 2016 г. и това, че превърна обещанията в дела, легитимира демократичните идеи и политики, които се противопоставят на неолибералния

глобализъм. Те излязоха от периферията, където насилствено бяха натикани от сектата и нейния монопол. Политическите и социални идеи, които поставят над всичко свободата на личността, плурализма и достойнството на националната общност, отново са мейнстрийм. Незабиколим фактор в обществената и академичната дискусия. Те ще продължат да печелят нови победи. Понякога ще губят избори и цели държави. После ще печелят отново. Защото светът вече не е същият. Глобалната матрица, наложена от сектата, е непоправимо пробита. Глобалистите вече нямат монопол. Нито върху властта, нито върху идеите. Цензурата и безчестието на техните медийни централи наляха огромна популярност на консервативни и алтернативни медии и социални мрежи.

Днес, срещу себе си глобалистите имат могъщо и разнородно движение от свободни и критично мислещи хора. Хора от всякакви прослойки, партийни цветове, занятия и географски ширини. Срещу „бойците за социална справедливост“ се изправят „воините на свободата“. И това е най-сигурното и най-важно наследство, което ще остави след себе си Доналд Тръмп, дори и да не успее да се завърне в Белия дом през 2024-та. Защото казано е в Светото писание – и слънцето ще застане на място, и луната ще спре, докато народът отмъщава на враговете си.

Западните християнски църкви между Библията и полит- коректността: великата подмяна

Валентин Кожухаров

Настоящите разсъждения съвсем накратко описват състоянието на някои християнски общини в западния християнски свят, като само с по няколко изречения се опитват да изяснят или да припомнят такива въпроси като същността на християнската вяра, Божието слово, отразено в Библията, църковното учение и Библията, промъкването на секуларизма в църквите, а също така промъкването в тях на порочни учения и практики, подмяната на църковните канони и правила за църковен живот; разсъждава се за живота на някои западните християнски общини на Запад, подчинен на новия „либерален“ тоталитаризъм, а накрая се търси изход от подобно отстъпление от истините на християнството.

Уводни думи: християнската вяра е една, и Църквата е една

Изглежда, че понякога има известно неразбиране за това как се появи християнската вяра и дали тя е различна за християните, принадлежащи към различни християнски деноминации. Затова е полезно още отначало да потвърдим истината, че християнската вяра не е измислена от християните, нито пък им принадлежи като някаква вещ или някакво благо – вярата е дар от Бога.

Тя обаче се дарува само на онези, които искрено и предано вярват в Него и в свещеното Писание (Библията), което Бог е оставил на хората като Негово свещено наследство и което те трябва да усвоят, като неотклонно се придържат към него. Символът на тази вяра ясно ни посочва, че събралите се в името Божие, т.е. в името Христово, са едно в Бога – те не могат да имат различна вяра помежду си, нито пък да я изповядват по различен начин. Символът на вярата ни посочва, че Църквата е една, свята, съборна и апостолска.

От тази гледна точка не можем да говорим за западни или източни църкви, т.е. в същността си Църквата не може да бъде западна или източна: тя е една и изповядващите Христа са едно в Него (срв. Йоан 17). Същевременно историческото развитие на църковните събрания (на Църквата) ни наложи да говорим за западни и източни църкви – не защото вярата на едните и на другите е различна, а защото богословстваме по различен начин и богословието ни доведе до различия в изповядването на вярата.

В днешно време обаче говорим за западни и източни църкви и от друга гледна точка: някои църковни събрания в богатия Запад привнесоха в богословието и в църковната си практика странини

елементи на „вярата“ си, каквито не могат да се намерят в Словото Божие – в Библията, нито пък в Благата вест, дадена ни от самия Бог, от Христос. Всеки може да се досети, че тук говорим за „църкви“, които нарекоха греха добродетел, а добродетелта – грях и омраза. Например, хомосексуалната практика бе наречена „любов към ближния“, а действителната християнска любов към ближния – напр. когато увещаваме хомосексуалиста да се отрече от греха си – те нарекоха реч на омразата и вина/грях пред обществото.

Изясняването на подобно отстъпление от вярата от страна на някои западни „църковни“ събрания изисква задълбочени анализи, за които тук нямаме нито време, нито пространство, затова само с по няколко реда ще споменем някои аспекти на вярата и на отстъплението от нея, а също ще посочим какъв може да бъде изходът от подобно движение към духовна разруха.

Божие слово, отразено в Библията

Християните не се съмняват, че Бог е открил на хората всичко онова, което им е необходимо за този и за отвъдния живот, в Своето Слово – първоначално в устна форма, а сетне в писмена: в Свещеното Писание, Библията. В Словото Си Бог се е изразил ясно и недвусмислено: да преиначаваме думите Му означава да привнасяме в Библията своите грешни мъдрувания.

Църковното учение и Библията

Известно е, че не всичко в Библията може да бъде разбрано от пръв прочит, разпространението на християнството още от първите му векове е изисквало и тълкуване на библейските стихове. Така постепенно се оформя църковното учение, което в различните християнски общини може да има различни оттенъци, но като цяло то е едно и също по съдържание и по дух. Във всички християнски църкви от

първите години на християнството и чак до днес разказът за Содом и Гомор се е схващал по един и същ начин: който упорства в греха, не може да очаква друга участ, освен смърт телесна и смърт духовна.

Нима напразно Бог посочва в Словото Си, че „содомските жители бяха лоши и много грешни пред Господа“ (Бит. 13:13)? Нима напразно Аврам Го увещава да не разрушава града и да не изстребва жителите му, дори ако в него има 50, или 40, или 30, или 20, или дори 10 праведника (срв. Бит. 18:20-18:33)? Нима заради греховете на тези жители Господ не изстреби дори всичко живо в онази околност, например всички растения (срв. Бит. 19:24-25)? Да твърдим днес, че хомосексуализмът е естествена и нормална сексуална практика означава да кажем на черното бяло и греха да наречем добродетел; означава, че Бог няма да ни погуби; означава, че Библията не е истинно слово Божие и че човек може да я тълкува както намери за добре.

Промъкването на секуларизма в църквите

Времето на Просвещението и революциите за освобождаване на човешкия разум и дух за нови открития и нови начинания в живота на хората неизбежно доведе до възникването на секуларизма – отделяне на църквата от държавата. Но паралелно с този процес в редица западни църкви постепенно започна да се насажда духът на секуларизма, който всъщност цели не отделяне на църковните дела от държавните, а по-скоро смесването им и неразличаването на едните от другите. Немалко деноминации станаха държавни църкви (напр. в Англия, Швеция, Гърция и т.н.) и по този начин секуларизмът придоби формата на някаква държавно-църковна симбиоза, при която държавната власт възприе някои църковни постулати, а църковните събрания възприеха редица светски учения и практики в

богослужебната си дейност. Секуларизмът всъщност не се промъкна в църквите – те го възприеха охотно, тъй като им носеше редица нови „облаги“, каквито по-рано нямаха.

Промъкването на порочни учения и практики в църквите

Това движение към „държавно“ (т.е. светско) разбиране за Църквата не можеше да не даде като резултат навлизането на порочни учения и практики в отделните църковни общини. Държавата узаконява хомосексуализма като нормална практика и някои църкви също я приемат вече като нормална; държавата узаконява еднополов „брак“ и еднополови „семейства“ и църквите също приемат това за нормално и библийско; държавата узаконява аборта и църквите също го приемат за необходимост в днешните „разкрепостени“ времена; държавата узаконява самоубийството и убийството и църквите също намират това за „библийски оправдано“ (говорим за евтаназиата: в първия случай, когато човек сам решава медицински лица да сложат край на живота му, а във втория случай негови роднини или самите медици вземат това решение).

Подмяна на църковните канони и правила за църковен живот

Ако горните порочни учения и практики си оставаха само в сферата на дейност на отделни църковни общини, изглежда проблемът с отстъплението от вярата не би бил толкова голям; той стана изключително опасен и огромен по разрушителното си действие поради факта, че някои църкви промениха редица канони, догмати и правила на църковния си живот, за да ги нагодят към „новите прогресивни“ разбирания за света и за човека. В тези „църкви“ бяха променени редица текстове в богослужебните им книги и требниците, в каноничните текстове, в молитвословите и

в редовните богослужения. В тях редовно могат да се чуят молитви за „благо и добруването на тези двама мъже, решили да сключат брак по взаимно съгласие...“, или молитви за спасение на душата на решилия да се самоубие, или богослужебно последование на двойка лесбийки, които идват в църквата с осиновеното си дете за благославяне. С други думи онова, което може да се наблюдава в светския живот, широко навлезе и в „църковния“ живот на някои християнски общини.

Западните християнски църкви в услуга на новия „либерален“ тоталитаризъм

Човек естествено може да си зададе въпроса: Защо християни (мнозина от тях – ревностни защитници на вярата) се поддадоха на разврата и суетата в светския живот и ги приеха и в техните богослужебни събрания? Нима нямат Словото Божие, нима не помнят традицията на своята църква, нима няма кой да им обърне внимание като брат на брата и да им каже, че бъркат; при това бъркат с риск да погубят душата си? В отговора на този въпрос стигаме до една тъжна истина: свободният („либералният“) светски дух дотолкова обхвана умовете и сърцата на немалко християни, че те вече не правят разлика между естествено и неестествено, между нормално и ненормално, между добродетелно и порочно. Либерализмът, свободата на човешкия дух, замени християнския дух в тях – духът, който им бе даден при Кръщението и който им се даваше всеки път, когато те искрено отправяха молитви към Господа; сега те отправят лъжливи молитви към Него и всеки знае до какво може да доведе подобно лъжливо общуване с Бога.

Последните няколко десетилетия ни показаха, че „либерализмът“ на редица западни общества всъщност е връщане към отдавна забравения тоталитаризъм: новите

либерали преобърнаха разбирането за свобода наопаки и днес техният либерализъм всъщност бива налаган на всички граждани на дадената страна като нещо задължително и неотменно, независимо от разбиранята на отделните групи хора, включително християните.

Новите „свободолюбци“ днес не се церемонят твърде много:

- те не позволяват на медицинската сестра, грижеща се за смъртно болния, да каже последна молитва за него;
- не позволяват да порицаеш хомосексуалист за греха му, защото това е реч на омразата и за няколко думи те могат да те пратят в затвора;
- не позволяват да се обърнеш към момче с местоимението „той“, защото то се „чувствало“ като момиче и решило да смени рождения си пол, като същевременно настоява да се обръщат към него с „тя“;
- не позволяват да откажеш на две лесбийки или двама гейове да пренощуват в частния ти хотел поради християнските ти разбираня – длъжен си да ги приемеш в дома си, щом като вече си го нарекъл дом за гости;
- не можеш да откажеш на „брачна“ двойка гейове в частната си сладкарница да им направиш торта с хомосексуална украса отгоре или пък с „реклама“ на хомосексуализма, независимо от християнските ти разбираня.

Примери за подобни извратени „свободомислия“ и противоречащи на здравия разум закони и разпоредби могат да се намерят с десетки и стотици в интернет, стига само да ги потърсим.

В това движение към порока важното е не толкова това, че светските общества някак си „естествено“ приеха пороците в законодателството и в живота си, а това, че някои църкви също ги приеха, а онези, които все още не са, някак си успяват мълчаливо да се съгласяват с тях, без все

още да ги въведат като практика в богослужебните си събрания и като учение в църковните си книги и в проповедите си.

Църквите на Запад всъщност осъществяват дейност в услуга на новия либерален тоталитаризъм, и тази услуга високо е отчетена от държавата: тя позволява на вярващите да живеят църковен живот според разбиранята си, но в същото време те не могат и не трябва да позволяват на енориашите си думи и действия, които противоречат на законите в страната. С други думи, всички в една такава държава са в един и същи куп, независимо че едните са вярващи, а другите невярващи.

Вярващите всъщност повече вярват на управляващите нови либерали, макар и да заявяват, че вярват в Бога и в Библията: защото е казано, „по плодовете им ще ги познаете“ (Мат. 7:16, 20). Една от главните причини за подобна държавно-църковна симбиоза е политическата коректност: християните са политически коректни към управляващите и законите на страната, а управниците (все още) дават някаква свобода на християните да организират църковния си живот според разбиранята си. При подобно движение към порока обаче изглежда, че скоро ще остане само политкоректността на масите към управляващите – държавата ще се стреми да потиска всяко другомислие и да използва закона за преследване на онези, които мислят „неправилно“.

Изходът

Изглежда, че изходът от подобно движение на някои западни християнски църкви към порока е твърде тесен и едва ли има измъкване от него. Ще поясним защо: не защото Бог не е милостив и няма да се обърне благосклонно към грешника, както Библията ни показва колко грешници са получили Божията прошка, а защото грешникът не иска да се обърне към Бога

за помощ и съдействие. „Това не може да бъде“, ще каже някой, „нали християните непрекъснато се молят в църквите си и в домовете си“. Наистина, молят се – но за какво?

За по-голяма яснота нека споменем факта, че в редица западни общества хората отдавна изгубиха здравия си разум. И това не е само напомняне – това е констатация и факт на учени и социолози; мнозина непрекъснато си повтарят „светът направо е полудял“.

Всъщност хората изгубиха здравия си разсъдък и плуват по течението, накъдето и то да ги отведе. А то ги води към бездната, но поради загубата на здравия разум хората като че не разбират това. Загубата на здравия разум е всъщност една скръбна вест за хората в богатите държави, които от охолство и стремеж за комфорт и спокойствие забравиха редица прости истини на живота. Ето защо преди да потърсим изхода от движението на някои западни църкви към порока ще представим един „некролог“, който от години широко се разпространява в англоезичните страни.

Примерът на един некролог

*Днес скърбим за
отишлия си от нас брат
– „Здравко Разумов“
(„Здрав Разум“). Той живя
дълъг живот, но почина
от разбито сърце. Никой
не знае на колко години
бе, тъй като
свидетелството му за
раждане отдавна е
заровено някъде из
чекмеджетата на
бюрократичната
машина. Но през всичките
си дни и години той се
придържаше към
простите правила на
живота и житейските*

*принципи на човешкото
битие: от него научихме
кога навън е студено и
кога топло, защо
животът невинаги е
справедлив, как да не
харчим повече,
отколкото изкарваме, да
не искаме повече,
отколкото можем да си
позволим, да се поучим от
миналото си, ако не
искаме грешките ни да се
повторят, да помним, че
две злини не правят една
правда, че действията
говорят по-добре от
думите, че родителите
възпитават децата си, а
не обратното, и т.н.*

*Г-н Разум(ов) преживя и такива
културни особености на хората
като обиците и халките по
нососовете, ушите и езиците на
младото поколение,
смартфоните и есемесите,
угнетяващите „новини“ на
медиите, новите технологични
изобретения и прекаленото
„удобство“ в усвояването на
благата, които не сме създали. Но
здравето му силно се разклати,
когато странни и неестествени
правила и разпоредби станаха
част от живота на хората,
например когато в училищата
бяха въведени правилата за
„нулева толерантност“ или
когато хората преобърнаха
разбиранията си за това що е
отговорност.*

*Примери за „нулевата
толерантност“? Колкото искате:
шестгодишно дете е обвинено в
сексуално посегателство, защото
целунало съученичката си; учител
е уволнен, защото се скарал на*

недисциплиниран ученик;
училищната администрация иска
съгласието на родителите, преди
да даде аспирин на простудило се
дете, но същата администрация
няма право да информира
родителите за бременната им
дъщеря или за желанието ѝ да
абортира. Пример за „обърната
отговорност“: родителите на
бременната дъщеря съдят
училището, защото то не е
дисциплинирало и възпитало
детето им.

Здравето на г-н Разум(ов) още
повече се влоши, когато Десетте
Божии заповеди бяха
криминализирани; когато
църквите се превърнаха в бизнеси;
когато престъпниците получават
по-добро отношение от властта,
отколкото жертвите им; когато
не можеш да спреш крадеца или да
го набиеш, защото той може да
те осъди за насилие върху
личността му; когато една жена
не разбира какво значи дигаща се
пара от чашата кафе и съди
държавата за това, че капки от
него са я опарили (и получава
солидно парично обезщетение
заради „неразумно високата
температура на кафето“);
когато пушач от 40 години накрая
се разболява от рак и след това
съди производителя на цигари, че
не го е уведомил навреме за
вредите от пушене, и т.н.

Всичко това се отрази
отрицателно на г-н Здрав(ко)
Разум(ов) и средата, в която
живееше, в края на краищата
изигра своята роля и го доведе го
гроба. Щепомним също така, че
по подобен начин преди него си
отидоха от този свят и други
негови роднини: родителите му

Истина и Вяра, съпругата му
Благоразумие, дъщеря му
Отговорност и двамата му
синове – Трудолюбие и Разсъдък.
Но след него остават трима
негови доведени синове:
КаквоЩеСпечеляОтТова,
ЗнамПраватаСи и
АзСъмЖертвата.

Малцина присъстваха на
погребението, тъй като повечето
тъй и не забелязаха, че е починал.
И медиите не го споменаха – явно
се чувстваха гузни, че са
допринесли за смъртта му.

Нека който все още го помни,
да предаде съветите му на
другите и да се опита да върне
здравия разум на хората.²⁸

Като четем този некролог, някак си
неволно ни идва на ум „християнството“ на
християните в богатите западните страни:
като заменим името на Здрав(ко) Разум(ов)
с названието „западно християнство“, то
немалко от онова, което се казва за
здравия разум се отнася и до някои
„християнски“ църкви на Запад: те
дотогава са се поддали на новия
либерализъм с неговите неразумни,
нелогични и дори античовешки закони и
разпоредби, че изглежда не правят разлика
между тях и християнството, което
изповядват (въпреки широко разтворените
библии и „рекламите“ на техните
проповеди).

Тук всъщност става дума за причините,
които доведоха до подмяната. Първо,
загубата на здравия разум стои в основата
и на подмяната на християнските истини на
вярата с човешки мъдрувания, уж

²⁸ Цитирано от
http://wiseenergy.org/Energy/Wind_Other/CommonSense.html, но може да бъде намерено на
многобройни други уебсайтове. Б. авт.

почиващи върху Библията и християнското учение. Второ, ревността политкоректност не можеше да не доведе до нещо друго, освен до замяна на християнското със светското и порочното. И трето, превърнахме църквите си в толкова удобни и комфортни богати домове, каквито са собствените ни къщи: и в църквите си искаме всичко да ни е под ръка, от нищо да не изпитваме нужда, всичко да ни се даде веднага и начаса, да разполагаме с най-новите джаджи и технологии, и т.н.

Забравихме, че следването на Христос не е удобство и комфорт, а борба, страдание, лишения, безсънни нощи, терзания на душата, търпение – и любов, много любов!

Спасителният изход

Къде може да се видят спасителните изходи за християните в богатите западни страни?

- първо, във връщането към здравия разум, т.е. към уроците на човешката история, които съвършено ясно ни посочват кое е бяло и кое черно, кое е добродетел и кое грях, кое е истинно и кое лъжовно;

- второ, изходът може да се види в осъзнаване на грешките и покаяние, а след покаянието – смирение и изкупване на греховете. Това може да стане, като християните в богатите страни си припомнят действителното Слово Божие и се поучат от християнските църкви, които продължават да стоят върху здравия каменист фундамент, а не върху пясъчливата почва. Като си припомнят това, те трябва да въстанат срещу неразумието, нелогичността и пагубността на законите и разпоредбите на собствените им правителства и да опитат да върнат здравия разум в главите и на своите управници, както и на светските си съграждани, които иначе сами не могат да изплуват от водите на заблудата.;

- трето, изходът може да се види в едно ново обръщане на днешните езически общества в западните страни (макар някои и да наричат себе си християнски) към християнството – в едно ново християнизирание на Европа и на Глобалния север.

Ако не могат сами да сторят това, то нека сторят следното:

- нека се обърнат към по-бедните си събратя, които все още пазят истинното християнство и здравия си разум и все още различават бялото от черното;

- нека се обърнат към преживелите комунизма, които ще им подскажат как се воюва срещу антихристиянска идеология;

- нека потърсят съвет и помощ от онези, които не са заслепени от богатство, охолство, прекалено „удобство на живота“, а продължават с пот на челото да изкарват прехраната си, разбирайки света и човека според истините на Библията такива, каквито Бог ни е открил за наше добруване и за наше спасение.

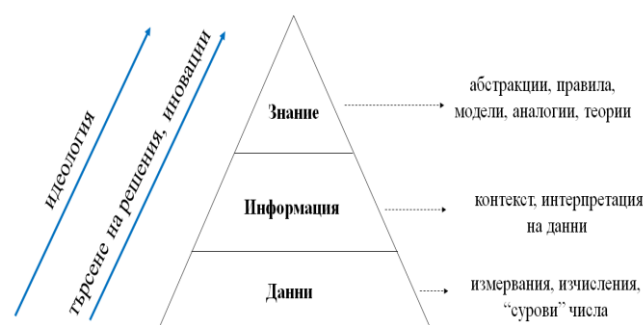
Наука или идеология

Атанас Терзийски, Николай Кочев

Въпросът за идеологизирането на науката е повече от актуален за времената, в които живеем. През целия 20-ти и началото на 21-ви век, науката се издигна в култ, като този процес е особено видим през последните години в контекста на социалното инженерство и новите предизвикателства за човека в лицето на екологични проблеми, климатология, изхранване, енергетика, здравеопазване, глобални пандемии и много други. Сякаш това развързва ръцете на жреците на новата религия, наречена наука. Този процес се случва бавно, систематично, подмолно и неусетно за повечето хора. Автентичният научен метод се идеологизира и “отвлича” от политици, журналисти, законодатели, бизнеси и всякакви други групи от обществото, които злоупотребяват с науката, имайки пълното съдействие на съвременните “учени”, които биват манипулирани, сплашени или лесно подкупени посредством схемите за научно финансиране, базирано на държавни грантове. Първата основна стъпка, за да се “отвлече” научният метод, е неговото идеологическо натоварване. Настоящата статия разглежда проблема за науката и нейното идеологизиране.

Основи на научния метод

В същността си класическият научен метод е емпиричен и всички изказани твърдения следва да се потвърждават от експеримента. Експериментът е основната легитимна дейност, която може да валидира научните твърдения. Данните от експеримента са в основата на прилагането на автентичен научен метод и представляват съвкупност от числа, получени от наблюдения, експерименти или изчисления. Понятията „данни“ и „информация“ често се използват като еквиваленти, което в доста от случаите не е голям проблем. Стриктната дефиниция на тези два термина ги разграничава на два отделни слоя на абстракция, показани на фигура 1.

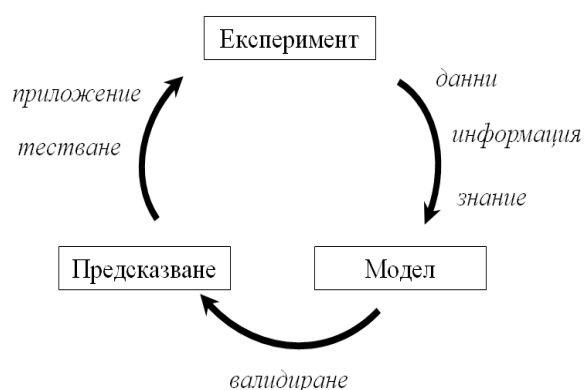
Фигура 1. Информационна пирамида: три слоя на абстрактност – данни, информация и знание

Информацията може да се дефинира чрез данни, обработени от компютър или по друг начин и получени в подходящ разбираем вид така, че те са придобили определен смисъл в даден контекст. Интерпретирането на данните определя каква информация се съдържа в тях. Информацията е едно ниво на абстракция над данните. Информацията се дефинира чрез формална логика, приложена върху данните, докато знанието може да се

възприеме като логически взаимоотношения между структурите информация. Знанието е още едно ниво нагоре в пирамидата на абстракцията и е крайният продукт от прилагането на индуктивния, емпирично базиран метод в науката (фигура 2). Знанието формално може да се представи чрез различни абстракции, правила, модели, аналогии, асоциации, които са градивните елементи за научните теории.

Пътищата на научното дирене са най-разнообразни и може да се онагледят като различни траектории – “криволичения” в информационната пирамида. Паралелно с научното търсене текат и други процеси. Например, правилно ситуираната и мотивирана наука търси решения на проблеми в обществото, катализира иновации и подпомага икономическото развитие. Друга паралелна плоскост на движение, показана на фигура 1, е идеологията, която задвижва процесите на научния метод. Хората са сътворени да функционират на базата на някаква идеология. Пълното разделяне на наука от идеология е невъзможно от гледна точка на антропологията и разбирането, че човекът е духовно, душевно и “сърдечно” същество, което се задвижва от идеи, идеали, стремежи, възжеления. Коректният подход в науката е честно да се декларира каква е идеологията, която мотивира научния процес, и доколкото е възможно учените да се опитват да намалят идеологическото влияние върху научния метод.

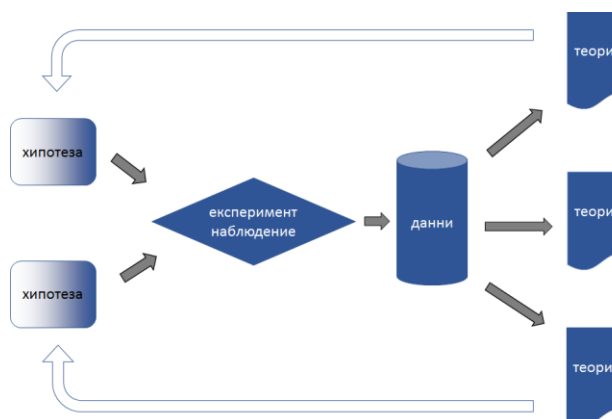
Индуктивен подход за получаване на знание

Фигура 2. Емпирично базиран индуктивен цикъл за моделиране (получаване на знание)

Фигура 2 илюстрира така наречения индуктивен цикъл за натрупване на научно знание. При всеки експеримент (или наблюдение) се натрупват данни, след което с методи за статистическата обработка и моделиране се придвижваме от данните през информация към знание, представено чрез модел. Моделите трябва да бъдат надлежно валидирани и постфактум тествани, след което с тях може да се прави предсказване за свойствата и поведението на изследваните обекти, а също теоретично да се предсказва настъпването на събития и феномени. Задълбоченият експериментален анализ и интерпретация може да доведе до създаване на правило, закон или теория, чрез които могат да се предсказват следващи събития. Предсказаните (или моделираните) стойности се сравняват с тези от експеримента, като чрез тях се тества и анализира адекватността на научния модел. Най-често резултатите на модела не са толкова добри, колкото се желае, и цикълът се завърта отново: може да се направят допълнителни експерименти или да се използват предишни такива (ако са качествени и съвместими с настоящата постановка на

изследването), правят се нови модели, нови предсказания, нови сравнения на модел с експеримент и т.н. Когато се спазват добрите практики за експеримент, статистическо моделиране и валидиране на моделите, завъртайки цикъла многократно, се генерира все по-качествено научно знание, формализирано чрез модели. Често индуктивният цикъл отнема години или десетилетия.

Фигура 3. Паралелни, конкуриращи се научни теории/модели за описание на един и същ експеримент или феномен

Първото голямо идеологическо изкривяване на научния метод е изместването на акцента основно върху моделирането или казано по друг начин – моделирането се издига в “култ”, като се представя за най-важната част от научната методология или буквално науката се отъждествява с моделиране.

Експериментът е най-важната част от научния метод. Постановката на експеримента, както и методите за обработка на данните и генерирането на информация трябва да се проверяват постоянно, щателно, безпристрастно и независимо, а към получените теории и модели трябва да се прилагат обширни дискусии, аргументирани мнения, задаване

на въпроси, здравословен скептицизъм и съмнение – така наречения принцип за опровержимост на научната теория (фалсифицируемост/falsifiability). Експериментът трябва да включва в себе си надлежно описание чрез *структурирани метаданни* (данни за самите данни), така че той да бъде повторим независимо, в друго време, на друго място и от друг колектив. Ричард Файман, известен физик и философ на науката, категорично заявява, че коректният научен резултат задължително трябва да включва всички данни и метаданни, които могат да дискредитират научната теория. Дори, според него, „уличаващите“ резултати трябва да се акцентират, за да може по-лесно да се откриват проблемите на научната теория, ако има такива. За съжаление, този висок морал и отношение към научния метод е рядко явление, поради масовия натиск върху учените да представят „добри и положителни“ резултати, а не резултатите такива, каквито са в действителност, с цялата уязвимост на научната теория. За автентичния научен метод е стимулиращо и полезно да се създават алтернативни, конкуриращи се теории и модели (фигура 3). Нуждата от алтернативни модели се подчертава и от следващата популярна мисъл на статистика Джордж Бокс: „По същество всички модели са грешни, но някои модели са полезни!“.

Горепосочената максима е особено полезна за поставянето на правилните акценти в науката и отрезвяването от издигането на моделирането в култ. Всеки модел греша в някаква степен. В един общ смисъл, самата наука може да се третира като “модел” за реалността около нас – модел за света, за законите на творението, вложени от Твореца, и т.н. Статистическото валидиране на моделите не доказва, че те са абсолютно правилни, но по-скоро в прагматичен аспект е индикатор доколко те могат да бъдат полезни. Всички модели са непълни, но в някои има полезни идеи. Всички модели са

приближения (апроксимации), а някои приближения са полезни. Абсолютизирането на научните резултати и налагането им като неоспорими е белег за идеологизация и религиозна пропаганда.

Примери за идеология в науката

Следствие от прилагането на научния метод, който описахме дотук, е добрата практика да се създават множество алтернативни теории от различни изследователски групи, обясняващи един или друг аспект на даден природен феномен. Някоя теория не претендира за абсолютната истина и пълнота, теориите във времето биват усъвършенствани или отпадат поради несъстоятелност. Този процес всъщност е в основата на научното дирене и стремеж към опознаване на творението. Днешните научни занимания обаче са силно подправени с неолибералните идеи, подпомогнати от изопачената чрез политически механизми и финансови приоритети наука. Ето така се кове новият строй от послушни граждани, уж обективно занимаващи се с наука. Днес се финансира онази наука, която подпомага нечия социално инженерна визия за обществото ни, нежали копнеж по разбиране на природните явления. По този начин се чупи класическият научен метод, като бива подменян с търсене на някакви уж зависимости между тенденциозно подбран набор от изследвани параметри. И така изнасилената наука става съучастник в по-мрачни заблуди, които привидно е преборила по време на Просвещението.

Температурата на планетата, нейната изменчивост, ход и прогноза е тема, която е вълнувала винаги хората. Ярка следа за това е оставена не само сред научните журнали, но и в историята, литературните творби и предания. Разбира се, науката познава и многообразие от теории, разглеждащи един или друг аспект на затоплянето на планетата, периоди на осцилации във времето, епохи на

затопляне и на захладане. Днес обаче в стремежа си да направим един по-добър глобален свят, отказвайки се от научното търсене, се държим така, като че ли знаем абсолютната истина и като едни малки егоистични богове искаме научният апарат да докаже тезите ни. Ето така създаваме една доминираща теория, според която човекът с неговото действие отделя колосално количество въглероден диоксид, който, натрупващ се в атмосферата, възпрепятства охлаждането на земята и така температурите неконтролируемо растат до онзи момент, в който всички ще загинем или от комари, вируси и т.н., или от липса на вода и храна, или просто ще се удавим от топящите се ледове.

Социалните инженери добре разбират, че страхът за живота е основен мотив за действие и силно застъпват тази линия на теорията. С времето теорията обаче се превръща в идеология и основна религия в обществото (виж „religion of green“), като науката вече не се занимава с доказване или опровергаване на теорията, а с подчинение и вербуване на все повече и повече области от живота ни: производства, горива, храна, дори се чуват и призови за намаляване на човешката популация на земята..., все едно сме добичета в кошара, които са прекалено много. Ето как ние, данъкоплатците, чрез еко и тол такси, акцизи, въглеродни емисии и пр., сме ограбвани (доброволно или насилно) в името на онази зелена религия, на която все повече от нас робуват. В този контекст, разбира се, изглежда глупаво да се усъмниш в пясъчните основи на първоначалната теория („Царят е гол“), която, съшита с бели конци, бива овластена до божество, на което следва да се поклоним. Опитите за дебат се отклоняват с аргументи от рода на т. нар. научен консенсус, а интересът на изследователите отдавна е затлъстял от добро финансиране и работа в “правилната” посока на партийно-религиозната пропаганда.

Всъщност, понятието „научен консенсус“ е манипулативно и некоректно, но се налага масово през последните две десетилетия. Учените не се събират в парламента да гласуват за дадена теория, но експериментът, данните и адекватното моделиране могат да потвърдят или отхвърлят дадена научна теория.

Друг пример в тази насока е една теория за произхода на човека, противопоставяща се на божественото сътворение на живота, известна повече като „Теория на еволюцията“. Все повече учени от различни области се изказват скептично към твърденията за произхода на видовете (виж „Еволюцията – наука или идеология?“ на Доминик Стейтъм, превод Трифон Трифонов) и въпреки наличието на изпепеляваща критика към тази теория, тя продължава да бъде основа, върху която стъпват множество съвременни изследвания в науки като биология, химия, физика, но тя създава и атеистичен мироглед, на който се подчинява визията за бъдещето ни и се разпределят колосални финансови средства, взети от данъколлатците за потвърждаване на тази теория.

Проблеми на научния метод, следствие от идеологизацията

Идеологизацията води до сериозни изкривявания и проблеми в научния метод. На първо място се наблюдава излизане извън домейна на научния метод – особено в контекста на големите данни (big data) и изкуствения интелект, като се нарушават основните принципи на научния метод – експериментът се заменя с компютърна симулация. Злоупотребява се с липса на данни и коректни метаданни, засилва се тежестта на фазата на моделиране или няма възможност за независимо потвърждение. Правят се опити за предефиниране (подмяна) на научния метод – специфично за голяма скала, големи данни, изкуствен интелект, големи теории. Научният метод е

ефективен и приложим на малка скала със силна емпирична база. При „големите“ теории за научна реконструкция на миналото или при глобалните модели за планетата и космоса лесно могат да се нарушат принципите на научния метод, като се правят твърде много и твърде „удобни“ допускания, приемани на вяра за сметка на алтернативни теории и неудобни допускания. Колко „удобно“ е едно допускане се определя и от идеологическата рамка и мирогледа, индуцирал дадена теория. В добавка се игнорират неудобни факти или са правят екстремални апроксимации в моделите. Примери за такива реконструкции на миналото са „теорията за големия взрив“ и „теорията на еволюцията“. Белег за качествено научно изследване е, когато се разглеждат достатъчно подробно и „неудобните“ допускания и се прилага принципът за опровержимост – особено за „големите“ теории.

Друго голямо изкривяване, което се наблюдава, е вкарването на „религиозна“ терминология в научното говорене. Например, много обилно в речника на изследователите започват да се употребяват фрази от вида „Ние вярваме, че ...“. Коректните изрази от гледна точка на научния метод трябва да бъдат от вида „Ние предполагаме, че ...“, „От данните може да се предположи, че...“, „Може да твърдим с голяма вероятност, че...“, „Според модела, създаден от данните, може да направим извод, че...“. Това не е малка „неволна“ грешка на езика и води до размиване на здравословните граници между наука и идеология (религия). Използвачите на науката не могат да си позволят лукса на коректната научна терминология, защото ще звучат много неуверено и несигурно пред медиите и институциите, а така не могат да манипулират целевите групи от обществото. Едно практическо последствие за обществото е, че обикновеният гражданин, както и доста учени, не правят

разлика между сциентизъм (scientism), или култ към науката, и научния метод.

Новата академична и интелектуална дейност традиционно се издига като метод за познание и разбиране на света пред други традиционни подходи, съумяващи да запазят векове наред бита на народите. Веднъж след като е поставен акцентът на академичния, терминологичен и усложнен изказ, той е лесно податлив на пропаганда и промяна, а естествените нишки за самосъхранение и контролиране на гилдията са напълно разкъсани и неработещи вследствие на целево финансиране. Научният метод се „отвлича“ от депутати и журналисти с изказвания от типа „Учените казаха, че...“, като по този начин науката се използва, за да се сложи „валидиращ“ печат на нечия позиция. По същество науката е търсене, задаване на въпроси, дискутиране, предизвикване на мисленето, разширяване на пределите на човешкото познание, а не функция за слагане на „мокър печат“ за нечия теза, политическо решение или журналистическа хрумка.

Заключение

Идеологизираното на науката е атака срещу самата наука и критичното мислене, което е интегрална част от научния метод. Автентичният научен метод е „отвлечен“ от политиците и силните на деня. Науката и академизмът са подменени със сциентизъм (култ към науката), което води до парализиране на мисленето на хората. Обществото и доста от „учените“ не си дават сметка що е то научен метод, но за сметка на това властите и учените предлагат готови решения без дебатиране и доказателства.

В стратегията за борба срещу идеологизирането на науката могат да се акцентират някои важни стъпки:

- Ясна дефиниция за автентичен научен метод, популяризиране и насърчаване;

- Изобличаване на сциентизма (култа към науката) и идеологизацията на науката;

- Насърчаване на правилно критично мислене у хората, и специално в подрастващите, като се стимулират консервативни идеи и отношение на смирение;

- Насърчаване на активност, инициативност, търсене, изобретателност и креативност;

- Насърчаване на свобода и отговорност в обществото.

Образованието на децата е от ключово значение за спасяване на християнската цивилизация

Алекс Нюман

Индоктринацията и сексуализацията на децата чрез контролирано от правителството образование заплашва по целия свят, и особено на Запад, не само младите, но и свободата, християнската цивилизация, семейството и всичко добро. Ако бързият упадък на варварството и тиранията трябва да бъде спрял, училищата и отглеждането на деца трябва да минат на преден план.

Първо, малко предистория: Основната причина за моето въвличане в тази тематика е, че чувствам дълг пред Бога и моите близки да отстоявам истината и това, което е правилно. Цялата Библия ясно посочва, че всеки човек е длъжен да прави това, което е правилно.

На второ място има и егоистичен мотив. Моите пет деца растат в свят, който е все по-враждебен към истината, морала,

семейството и свободата. Това е неприемливо за мен. Те заслужават нещо по-добро и затова трябва да направя всичко възможно да се противопоставя на злото, за да могат да живеят в приличен свят.

Тъй като съм израснал в елитни частни училища по целия свят (Мексико, Бразилия, Швейцария, Южна Африка, Франция, Швеция и т.н.), никога не съм имал опит с държавните училища в Америка. Въпреки това, когато брат ми бе записан в такова в последната си година в гимназията, това почти го унищожи – буквално.

Като журналист, живеещ в Европа през 2012 г., започнах да изследвам американската система за държавни училища за поредица от статии за Common Core²⁹ – първият официален набор от национални образователни стандарти, които Америка някога е имала. Веднага стана очевидно, че това не е истинско образование, а измама, която ще доведе до затъпели деца, неспособни да мислят правилно. Колкото повече напредвах в изследването, толкова повече растеше безпокойството ми.

И накрая, през 2014 г. с мен се свързаха д-р Самюел Блуменфелд и издателството WND Books, за да проверят дали проявявам интерес към сътрудничество при написването на книга за образованието в съавторство със Сам. Разбира се, казах да – Сам беше международно известен експерт в областта – и така започна пътешествието ми в посока да открия и изложа какво се случва в училищата.

За да го обобщя накратко, научих, че правителствената „образователна“ система не само затъпява децата, но и ги индоктринира с антиамерикански, антисемеен, антизападен и

²⁹ Най-близкият до оригинала превод на този учебен стандарт е „Общо ядро“. Б. ред.

антихристиянски екстремизъм. Нещата се оказаха толкова зле, че преобладаващото мнозинство от американската младеж напуснаше училищата, враждебно настроено към вярата, семейството и свободата.

Между другото, собствените данни на правителството също показват, че преобладаващото мнозинство дори не владее четенето, писането, математиката, историята, науката и други ключови предмети – самата причина, поради която родителите смятат, че децата им ходят на училище. Стана очевидно, че това е целенасочено. Това може да бъде доказано с документи, които са първичен източник. Също така стана ясно, че нашата страна и нашата конституционна република няма да оцелеят през етапа на още едно пълно поколение от [тази програма].

Друг ужасяващ проблем е сексуализацията на децата. Започвайки от детската градина, в много случаи ги учат, че хомосексуалността и объркването между половете са нормални и здравословни, че блудството (секс извън брака) е напълно приемливо, че всяка форма на перверзия е полезна и че абортът е един приемлив начин за справяне с последствията. Това е скандално. И трябва да се нарече такава, каквото е: насилие над деца.

Тъй като образованието на децата е решаващият фактор за тоталитаристите и тъй като то е основният инструмент, който използват при фундаменталната трансформация на нашите общества, отдалечавайки ги от християнските основи, реших да го превърна в основен фокус на моята работа. Всички останали ключови битки – политически, икономически, религиозни и т.н. – в борбата за спасяване на християнската цивилизация бледнеят пред отглеждането и образоването на следващото поколение. Ако загубим на този фронт, губим от всичко.

Налагането на нови ценности

Още в самото начало на държавното овладяване на образованието в Америка целта на архитектите на държавната училищна система беше да трансформират ценностите на американците. Имена като Робърт Оуен, Хорас Ман и Джон Дюи се вписват в тази категория. Всички те отхвърлиха истините на Библията в полза на хуманистични, атеистични и комунистически лъжи.

Ситуацията е такава, че американец отпреди 100 години дори вече не би разпознал нацията ни. Америка се превърна от нация, в която почти всеки човек поддържа библейски мироглед, в нация, в която по-малко от 10% от хората имат библейски мироглед. Църквите могат да носят известна отговорност за това, но основният двигател на тази трансформация е системата на държавните училища.

Използвайки повече от век изследвания в областта на поведенческата психология и други области – някои от тях от съветски изследователи, силите, отговарящи за държавната училищна система, са станали майстори в подкопаването на ценностите, които родителите и пасторите се стремят да внушат на децата. Те използват усъвършенствани методи като „Изясняване на ценностите“, за да унищожат моралните ценности на децата и дори вярата в доброто и злото. Това е по замисъл. И ужасните резултати от него сега стават съвсем очевидни.

Подобни промени се случват и в Европа. Всъщност в някои части на Европа като Скандинавия, Обединеното кралство, Холандия, Франция, Германия и т.н. тези ужаси са дори по-напреднали, отколкото в Съединените щати. И можем да видим резултатите: загуба на свобода, унищожаване на семейството, катастрофално намаляване на населението, отвореност към злото и омраза към себе

си, която, ако не бъде спряна, ще унищожи в крайна сметка западната цивилизация.

Както споменах в доклада си, Организацията на обединените нации работи за стандартизиране на образованието в световен мащаб и за преоформяне на ценностите на децата по целия свят. Така че, докато някои държави могат да бъдат по-далеч по този път от други – и някои ще се съпротивляват по-енергично – крайната цел е да се осъществи същата трансформация в световен мащаб, като оръжието е системата на държавните училища.

Сексуален морал и норми

След като осъзнах, че „работническата класа“ и „пролетариатът“ на Запад няма да въстанат срещу „буржоазията“, както предсказваха Карл Маркс и други, комунистическите теоретици се опитаха да разберат защо техните прогнози се провалиха. Хора като Антонио Грамши и комунистически функционери от Франкфуртското училище в Германия идентифицираха няколко ключови пречки пред революцията: семейство, църква и патриотизъм.

Разбира се, преди един век с навлизането и откритото популяризиране на хомосексуалността или объркването на половете сред децата би се считало за престъпление. Но тези комунисти и тоталитаристи осъзнаха, че ключова стъпка към техния успех при разрушаване устоите на християнската цивилизация е подкопаването на семейството и църквата.

Това усилие за насърчаване на хомосексуалността, объркването между половете, разпуснатостта и т.н. е насочено директно към разбиване на семейството – една от най-силните бариери за разпространяването на злини като тоталитаризма. Семействата служат като предавателен ремък, предаващ ценности,

вяра, традиция, история и др. на следващото поколение. Ако този процес може да бъде прекъснат чрез унищожаване на семейства и замяна на семейството и църквата с държавата, заробването на хората от държавата става проста работа.

Разбира се, много от полезните идиоти, популяризиращи този дневен ред, сами не разбират това – вярват, че се борят за „равенство“ и подобни глупости. Това е по-голямо доказателство за това колко успешно са затъпени нашите народи.

Как да се противопоставим на новия морал

Единствената най-важна стъпка, която обикновените хора могат да предприемат, за да защитят себе си и семействата си, е да избягат от държавната училищна система и да гарантират, че децата получават подходящо християнско образование. Това може да означава домашно обучение или може би намиране на добро частно християнско училище. Но е от съществено значение. Над десет милиона американски семейства вече са направили тази стъпка и домашното обучение се е увеличило повече от два пъти през последната година. Нуждаем се от много повече семейства, за да избягаме от държавната система, но е поставено добро начало. Българите могат да направят същото.

Друга важна стъпка е да говорите с любов и истина, силно и постоянно. Християните и тези, които споделят традиционните ценности, трябва да бъдат активни в публичното пространство. Те трябва да се кандидатира за обществени длъжности, да се включат в медиите, да образуват общностите си, да станат активни в църквата и да бъдат много целенасочени в това да отстояват истината и правдата. Другата страна има големи

пари, но ние имаме истина и истината ще печели всеки път в дългосрочен план.

Противодействие на натиска от САЩ и ЕС срещу традиционните ценности

Отново, най-важната първа стъпка, която обикновените хора могат да предприемат, е да избягат от държавната образователна система и да търсят по-добри алтернативи, дори ако това означава да жертват от стандарта си на живот. За родителите не трябва да има нищо по-важно от благосъстоянието на децата им. По-малък дом, по-стара кола и по-малко почивки е много малка цена за защита на вашите деца и вашата цивилизация.

Второ, от решаващо значение е хората, които разбират важността на традиционните ценности, да се включат в управлението. Християните трябва да се кандидатираат за парламент, местна власт, а в случая с Европа – за позиции в ЕС.³⁰ Мисля обаче, че би било най-добре българите да излязат от ЕС, за да защитят традиционните ценности. Просто погледнете тормоза на ЕС спрямо Унгария по повод съпротивата на ЛГБТ пропагандата към децата и осъзнайте, че това няма да спре до Орбан.

За съжаление, ЕС е доминиран от сили, които се стремят да подкопаят християнската цивилизация и християнските ценности, а членството дава на ЕС огромна власт над дадената нация. Приемането, чрез ЕС, на средства от европейски данъкоплатци при опасни условия означава загуба на суверенитет, самоуправление и независимост. И е ясно, че програмата на ЕС по тези въпроси е погрешна. От времето на Содом и Гомор досега, за първи път виждаме такова дяволско насърчаване на сексуалната анархия.

³⁰ Европейски съюз. Б. ред.

Разбира се, българите вярват, че получават много ползи от ЕС, не само субсидии, но и легитимност и солидарност с други нации. Но аз вярвам, че ЕС представлява огромна заплаха за

свободата, самоуправлението и библейското християнство – цена, далеч по-голяма от всякакви предполагаеми ползи, които може да осигури. Надяваме се други европейски държави да се присъединят към Обединеното кралство, за да напуснат ЕС скоро.

Роля на християнството в съвременния свят

Трябва също да помним, че християнството е истина и истината винаги трябва да бъде в основата на всичко. За индивида последиците от това трябва да са ясни. Библията учи, че всеки е съгрешил, че наказанието за греха е смърт и че само Христос може да предложи спасение и вечен живот. От критично значение е всеки човек да го осъзнае.

Съществува обаче и много по-широко глобално и обществено значение. Например Библията обяснява, че Бог е създателят на семейството, гражданското управление и Църквата. Ако искаме семейството и правителството да работят правилно, трябва да прочетем ръководството с инструкции, предоставено от Този, който е създал тези институции. Това се отнася за семейството и правителството – нито едното, нито другото ще работи правилно, ако не разбере как трябва да работи посредством разкритото от неговия Създател.

Истините на християнството трябва да повлияват всеки аспект от нашия живот: образование, политика, икономика, семеен живот, бизнес, поведение, брак и др. Това е, което изгради християнската цивилизация и даде ползите и плодовете, на които се радваме днес: свободата,

просперитета, правата на човека, върховенството на закона и много други. Без основата на Божията Истина, всички тези ползи ще изчезнат.

Огледайте се по света или се огледайте в историята и се опитайте да намерите общество, основано на нехристиянски принципи, в което бихте искали да живеете. Просто помислете за дохристиянските общества, съществували преди донасянето на Евангелието: езическите скандинавски викинги например са изнасилвали, грабили и жертвали деца на демони допреди около 1000 години, когато дошло християнството. Преди доставянето на Божиите разкрити закони и светлината на Истината обществата по целия свят се занимават с подобно варварство.

Църквата (тялото на Христос) също има важна роля: да проповядва Евангелието, да прави ученици от всички народи и да осветява тъмния свят със светлината на истината. Въпреки че може да изглежда, че на Запад християнството отстъпва, то напредва бързо в Азия и Африка. Африканците и азиатците ще извлекат ползите от това, докато Америка и Европа навлизат по-дълбоко в бездната на объркването, тиранията, беззаконието, невежеството и злото. Поучаването на народите (в Евангелието) трябва да започне с обучението на собствените ни деца.

За щастие, знаем, че портите на ада никога няма да надделят над Христовата Църква и Църквата ще продължи да върви напред по целия свят, дори ако отпадне в Европа и Америка. Цялата тирания на Съветския съюз и комунистически Китай не можа да спре похода на Църквата, нито това ще успеят да направят настоящите групировки от богоненавистнически сили на Запад. Всъщност преследването ще укрепи Църквата, както винаги.

„Конспирация“ на Deep State (Дълбоката държава)?

Зад тенденциите, обгръщащи света днес, стоят тъмни сили. Това, което американци като президента Доналд Тръмп и други наричат „дълбоката държава“, е съвсем реален проблем. Много от тези хора говорят и работят открито за постигането на злите си цели.

На повърхностно ниво Дълбоката държава е мрежа от хора в правителството (и техни външни сътрудници), които работят зад кулисите, за да подкопаят християнската цивилизация, индивидуалната свобода, нашата конституционна република и т.н.

На по-дълбоко ниво обаче съществува огромна глобална мрежа от тайнствени (а понякога и тайни) организации, работещи за изграждането на това, което самите те често наричат „Нов световен ред“. Злото, с което насилствено биват подхравани децата в държавните училища, не може да бъде разбрано без поне елементарно разбиране на тези сили.

Бъдещето на образованието

Целта на образователните тоталитаристи е да поставят под свой контрол цялото образование по света. Това означава спиране на домашното обучение, правителствено регулиране на всички частни училища и стандартизиране на учебната програма в световен мащаб под ръководството на ЮНЕСКО и подобни организации.

Целта на този централизиран контрол е да се индоктринират децата по целия свят да вярват в нов набор от ценности, противоречащи на християнските и традиционните възгледи, и да се улесни покоряването на народите по света под единна глобална власт. Това не е

спекулация – те казват тези неща много открито.

Но това, че тоталитаристите правят планове, не означава, че ще успеят. В Америка съпротивата срещу тази зла програма нараства много бързо, а алтернативите на правителственото „образование“ стават все по-влиятелни.

Според мен един от големите рискове е, че правителствата ще предлагат „безплатни“ пари от данъци на семейства, избрали домашното образование, и на частни училища и в крайна сметка това ще се превърне в инструмент за тяхното контролиране. От съществено значение е да защитаваме образователната свобода и това ще бъде една от определящите борби за свобода през следващите 20 години.

Защита на свободата на словото и мисълта от тоталитаристи

Свободата на словото, свободата на съвестта и религиозната свобода са ключови за запазването на християнската цивилизация. Ще бъдат необходими усилия за запазването им, но си заслужава.

За да защитим свободата на словото, трябва да започнем оттам – да не се страхуваме, когато става въпрос за свободно говорене. Трябва да говорим истината смело, независимо от възможните санкции или от страха, породен от културата на отмяна³¹ или нещо друго. Не могат да заглушат всички нас. В

момента те зависят от това доколко ще успеят да сплашат мнозинството от хората, за да ги накарат да мълчат. Ако хората не биха могли да бъдат сплашени или не биха се поддали на сплашване, този контрол ще се срине.

Освен това онези, които ценят свободата на словото, трябва да се включат в тази борба, независимо дали се кандидатира за президент, или се изявяват като съсобственик или лидер в бизнеса. Пасторите също трябва да говорят високо и ясно. И децата трябва да бъдат научени да уважават свободата на словото и другите ценности на свободното общество.

Фанатичните усилия за мълчание и цензура на истината показват слабостта на тези, които пропагандират лъжите и техните аргументи. Те знаят, че лъжите им не могат да се конкурират с истината на пазара на идеи, затова се стремят да заглушат истината. Те ще загубят. Всъщност те вече са загубили – просто още не го знаят.

³¹ В американския политически живот и обществен дискурс – т. нар. „cancel culture.“ Това е метод на изолиране на идейния опонент от възможността да изрази мнението си и да функционира нормално в обществото, чрез обявяване на местоживеенето му, бойкот на търговията или професията му, отнемане правото на ползването на финансови услуги, клеветене пред клиенти, съдружници, спонсори и медиите и др. злонамерени действия.

Памет за Батак. Документите срещу подмяната на историята

Мила Кръстева

От края на 80-те г. на XX век и до днес у нас избуява продукция, пръсната по страниците на специализирани издани, обучителни програми за български учители по история, натрапвани от МОН, проекти, повечето от които са финансирани от чуждестранни организации и правителства (Турция, водещи страни в ЕС, Фондация „Отворено общество“ и „Америка за България“ на Джордж Сорос и др.) В тази продукция осъзнато и целенасочено се подменя същинската история на Българското възраждане. Автори са български историци, социолози, хуманитаристи, които „никога не са изследвали самостоятелно периода, върху който се упражняваха интелектуално“ (Пламен Митев), никога не са гълтали праха на архивите от възрожденското време, никога не са докосвали дори и един ръкопис от XVIII и XIX в. Тази е причината, поради която наблюденията им са непоследователни, а заявените изводи са лишени от задълбочена аргументация. Заплахата в случая най-вече е в това, че някои от авторите са и университетски преподаватели, а като такива те се възползват от завоюваната позиция, за да „зарибяват“ младите хора с идеи, които не

служат на научното познание, а на нещо или на някого извън науката. Илия Тодев назовава като „възрожденска епоха“ „производителите“ на такива продукция, а онова, което „произвеждат“, той определя като „възрожденска фобия“. Самите пишещи, които целят деконструкцията на Възраждането, се титулуват с помпозното „иноватори“. Позовавайки се на техния избор да мислят себе си като иноватори, но отчитайки и резултатите от „научната“ им продукция, аз ще ги представям като „лъжеиноватори“. Защото това, което излиза изпод перто им, не служи на академичната наука, а угодничи на политически структури, на корпорации, които понякога притежават финансовото и политическо могъщество на държави (Божидар Димитров).

За какво иде реч?

Писанията на лъжеиноваторите препоръчват „нов прочит“ на българската история, който да ревизира неудобните ѝ страници – прочит, който да изтласква в периферното националнозначимите събития, за да бъде синхронен с официозните тези и европейски заръки. Следвайки тази предпоставна програма, лъжеиноваторите настояват, че:

1. Няма Възраждане – терминът и производните му („възрожденска епоха“, „възрожденци“, „възрожденска къща“) са кабинетни приумици. Няма Възраждане, но има Танзимат, което пък означава, че Османската империя е модерна и реформираща се държава, което пък предполага, че на поробените балкански народи не им се е налагало да се борят за свободата си. Казано и иначе, вместо „през Възраждането“, трябва да говорим/пишем „през Танзимата“ (Александър Везенков).

2. Вместо „турско робство“ трябва да се изговаря/пише нещо друго (или „османско присъствие“, или дори – „османско съжителство“). Образът „турско

робство“ бил метафоричен (Албена Хранова). Било истина, че православните християни и затъпелите от фанатизъм мюсюлмани в условията на османското иго са си живеели по съседски, а говоренето за робство и геноцид в периода между 1396 – 1913 г. е неразумно, защото насажда междуетнически вражди (Лютви Местан).

3. Няма насилствена ислямизация в България по време на османското иго, това твърдение, тиражирано не само у нас, но и на Балканите, било фалшификация – приумица, сътворена от един селски поп и неговия летописен разказ, става дума за летописа на Поп Йовчо от Трявна (Евелина Келбечева).

4. Няма и девширме – така се е наричал кръвният еничарски данък. Нямамо девширме, защото християнските семейства доброволно са дарявали по едно от момчетата си на турците (имали са ги бол у дома, затова, подарявайки детето си, българите хем са облекчавали живота си, хем са давали шанс на момчето еничарин да израстне в Империята (това е заявила Рая Заимова по време на обучителни програми на МОН за учители по история – твърди го българска учителка, която е присъствала на обучението).

5. Баташкото клане е национален мит. При изобретението на този мит се конструирала свръхпредстава за „лошия“ мюсюлманин, като не се държало сметка и за гледната точна на мюсюлманското малцинство у нас. Иначе събитията от Батак от 1876 г. са се разиграли като локална свада между българи мюсюлмани и българи християни, която е завихрена такава, но без наместа на официалната османска власт. *Post factum*, много след 1876 г., бил сътворен митът за кървавия Батак, необходим заради героизацията на борбата за българската свобода (Мартина Балева, Уулф Брунбауер).

Има и още по-абсурдни твърдения, но и тези не са недостатъчни. Дори и неспециалистите, вярвам, разпознават, че вместо деконструкция лъжеинноваторите всъщност постигат деструкция (Илия Тодев). Защото системното непознаване на фактите и техните взаимовръзки, както и последователният отказ за работа с архиви и ръкописи от възрожденското време, води до изкривени наблюдения и поражда тенденциозни и ненаучни изводи. Изводи, в които се злоупотребява с историята на Българското възраждане. Изводи, в които историята се употребява като аргумент за права над територии, население, религиозни и политически доктрини (Божидар Димитров).

Ето го и разковничето на лъжеинноваторите, което им носи финансиране от чуждестранни институции – последните „поднасят на тепсия“ готовите пари, вероятно тези пари не са малко, но в замяна диктуват какъв да бъде крайният резултат на провежданите проучвания. Особено що се отнася до историята на Балканите и историята на страните от бившия съветски блок. Справка показва, че през 90-те години на ХХ и най-вече в началото на ХХІ век са финансирани немалко проекти с участие на български изследователи, в които не е ангажиран нито един утвърден български учен: участниците в проектите, в редица случаи, са на свободна практика, за нерадост сред тях има и (не)щатни университетски преподаватели. И в двете групи изпълнителите на проектите не познават Българското възраждане в дълбокото му: с неговите страсти (Възраждането мисли образа страст в измеренията на Христовата разпятна мъка) и възмога; с плаحوвете на възрожденските майки, които са имали черната орис да надживяват чедата си; с дързостта на „хубавите българки“, които сами отнемат живота си, за да не попаднат в лъстивите османски ръце; с куража на Апостолите да се изправят срещу Османската империя, която западна Европа

отколе вече нарича „болният човек на Балканите“, но пък същият „болен“ човек покоси животите им.

С научни плитчини, като онези, дето описах по-горе, се откроява и един българо-немски проект, който условно ще опиша като „Проектът Брунбауер – Балева (Берлин, ноември 2006 – май 2007)“, ще го опиша и с краткото „Проектът Брунбауер – Балева“. В случая се налага да въведа това условно заглавие, тъй като самият проект няма едно единствено такова. В рамките само на няколко месеца авторите му подменят заглавието поне три пъти (темата е изследвана от Велислава Дърева), а подмяната е продиктувана от очакванията им за конкретни облаги от институциите, пред които се представя проектът било в Германия, било в България.

Според тезата на проекта Баташкото клане от пролетта на 1876 г. е мит, то не е реална история, а главни митотворци са:

1. Джануариус МакГахан и неговите „писма от България“. Мартина Балева, в поредица от публикации във в. „Култура“ от 2006 г. и в отпечатан каталог за предвиждана изложба през 2007 г., настоява, че репортажите на МакГахан са преиграни, че в тях има малко истина. Така е, настоява авторката, защото американският журналист е женен за рускиня, т.е. славянка, затова симпатизира на Русия, съчувства на българите и е предубеден спрямо османската религия и самата Империя. Тези репортажи, които са манипулативни, объркват света с фалшивата си представа за огромния размер на изкланите православни българи от Батак.

2. Антони Пьотровски – полски художник, посетил Батак през 1889 г. По време на посещението му го придружава фотографът Димитър Кавра – грък по потекло, живеещ в Пловдив. Двамата

режират сюжети, които и фотографират. В сцените участват оцелели след Априлското въстание българи от Батак, също и колачите им, извикани нарочно от съседните мюсюлмански села. При подготовката на участниците в снимките Пьотровски ги подрежда така, че да наподобяват онова, което е научил от репортажите на МакГахан за Баташкото клане. След завръщането си в Краков художникът рисува картината „Баташкото клане“ (1898), която стои в началото на мита Батак – именно Пьотровски, отстоява Балева, е реалният конструктор на колективната памет на българите за Баташкото клане, което не е било такова, каквото го разправяме днес.

Как Пьотровски според проекта „Брунбауер – Балева“ заработва опорите на мита за Батак?

С инсценировки, които Димитър Кавра нарочно фотографира. Нататък се случило следното: участвайки в театрализацията, православните българи се вживяват в играта, отдават ѝ се емоционално, а поради вкоренената си омраза към мюсюлманите започват да разказват заучената игра като реален, а не като митичен разказ. Така, сътвореният от Пьотровски мит преминава и в Княжество България, и в НРБ, употребяван според нагласите на политическата конюнктура, и толкова дълго тиражиран в измисленото му, че вече отдавна е забравено, че в Батак клането не е такова масово, каквото го представяме днес. Целта на тази българска политическа игра, според проекта, е постигането на героичен разказ за пътя на българите към свободата – разказ, който е митичен, защото и въстание в Батак не е имало (така твърди Мартина Балева). Платното на Пьотровски, според проучването на М. Балева, е показано на изложението в Пловдив през 1892 г.: точно тогава и точно там това платно за първи път привлича интереса на българската

интелигенция, която чак през 1892 г., т.е. след шестнадесетгодишна забравя на Батак, започва да произвежда масова продукция на тема „Баташкото клане“ (иначе, между 1876 и 1892 г. Батак е изличен от лабиринтите на национално паметното).

Вземам повод от наблюденията на този проект, за да покажа колко са опасни безотговорните игри на лъжеучените, които тиражират кухи твърдения, без да познават дори някакъв необходим минимум от извори и документи. И без изобщо да са си помислили, че в българската наука има респектиращи проучвания по темата, които всеки изследовател трябва да познава, а и да цитира. Без позоваване на документите и изворите, без отчитане на приноса на изследователския опит преди нас се произвеждат само кухи твърдения, които, за жалост, в условията, когато е конвертируема „историческата чалга“, лесно се препредават като истини. Особено сред младите.

За да се осъзнае манипулативната платформа на проекта, ще изтъкна, че не е маловажно, че той е активен през 2006 – 2007 г., когато предстои разширяване на Европейския съюз, а България трябва да влезе в състава му. Европа, следователно, трябва да се ухажва – ние знаем, че Европа не се нуждае от исторически страници за омърсения османотурски лик, затова трябва да го поумием; а и хич няма да е трудно, когато ни се заплаща за това. Не е маловажно и още, че проектът е финансиран от Фондация „Роберт Бош“, „Историческа работилница Европа“, Фонд „Памет, отговорност и бъдеще“ (финансирана от правителството на ФРГ). Вероятно, ако амбициите на проекта не бяха така мощни, той щеше да потъне в Нищото, защото не би издържал проверката на времето – документите, за които авторите му нямат хал-хабер, категорично свидетелстват срещу тази

подмяна на историята. Бедата е в това, че повечето от авторите на проекта и техните съмишленици (Александър Везенков, Румен Даскалов, Евгения Троева, Евгения Иванова) работят агресивно, като използват международното влияние, за да наложат лъжеиновативните си постижения, които, както се оказва, отключват по-сетне възможност за разработване и на други подобни проекти. Според пълната програма на проекта, той е прицелен в: афиширане на резултатите от работата му в Европа; постигане на въздействие върху масовото съзнание на българите; пренаписване на българската история и учебниците по история; мотивиране на българските учители да преподават историята на Батак по начина, по който е „преоткрита“ от Балева, Брунбауер и техните съмишленици.

Който познава огромната документация, оставена от тогавашни: дипломати (Юджин Скайлер, Уолтър Беринг, Хорас Мейнард, Алексей Церетелев); специални кореспонденти на западноевропейската и американската преса (Едуин Пиърс, д-р Карл Шнайдер, Ален Розе, Иван дьо Вестин); американски мисионери (Робърт Уошбърн, Джоузеф Кларк); чужденци, които са потресени от изнесените факти за Баташкото клане и дават своята дан в полза на българите (Уилям Гладстоун, лейди Емили Странгфорд, Робърт Мор); представители на възрожденската интелигенция, лично посетили Батак няколко месеца след клането (Атанас Шопов, Пър Димитров) и др., би осъзнал, че съставителите на проекта „Брунбауер – Балева“ са въввлечени в една аморална заигравка, в която Европа и съвременна Турция дърпат конците, за да изличат паметта за действително пролятата кръв на батачани, защото така е угодно на глобалното ни общоевропейско съвремие.

Какво наистина се е случило в Батак (според документите)?

През април 1876 г. Батак, който тогава е със статут на село в северните Родопи, пряко и масово участва в Априлското въстание. Участва като представител на Четвърти революционен окръг. За решението на батачани да въстанат спомага както посещението в селото им на Панайот Волов (Петър Ванков) – един от апостолите в априлската епопея, така и личната инициатива на баташкия първенец Петър Горанов. Предадени накратко, баташките събития от пролетта на 1876 г. имат следната хронология. Вместо на 1 май, както е предвидено на събранието на съзаклятниците в Оборище, въстанието избухва преждевременно. Поради предателство от българин! В самия Батак населението се вдига на бунт през нощта на 21 срещу 22 април. За около седмица въстаниците са опиянени от идеята за свободата: те празнуват щедро своя Великден и Гергьовден; готвят се за бунт като пълни господари над ситуацията; водят преговори за мирно съжителство със съседните мюсюлмански села; призовават бунтовниците от Брацигово за съвместни действия; отбраняват Батак от околните височини с оръжие. И сякаш не искат да знаят, че този Великден и този Гергьовден са последните за повечето от тях. Защото след тях идва „Баташката Голгота“ (Иван Вазов).

Ситуацията се променя, когато на 29 април селото е обградено от многобройна войска, ръководена от Ахмед ага Барутанлията – офицер, който по време на събитията е редовен полицейски началник на Доспатската област (като такъв го представя докладът на Едиб ефенди – официален представител на Османската власт, провел турската анкета през 1876 г. по повод събитията в Батак). По настояване на Ахмед ага, който си служи с измама, миролюбивите първенци на Батак съдействат за предаване на цялото оръжие,

намиращо се във владение на православно население. Веднага щом оръжието е предадено, Барутанлията, който е обещал помирение, изменя на дадената клетва: първоначално са избити с потресаващо свирепство взетите зложници – баташките първенци; сетне главорезът заповядва Батак да бъде опожарен, а жителите му – без оглед на пол и възраст, да бъдат изклани до крак. Колачите от „ордата“ на Барутанлията са както башибозуци, т.е. нередовни войници, които преди това са отбивали редовна военна служба и периодично са извиквани на опреснително военно учение, така и низами – редовни войници от турската войска (Йоно Митев). Детайли на Баташкото клане – кляли са ги пред Богдановата къща, в църквата „Света Неделя“, на дървения мост на „Стара река“, край Баташките възвишения – са документирани от Бойчо (зад това име се крие Ангел Горанов – секретар на въстаническия военен съвет в Батак, син на предводителя Петър Горанов, пряк участник и очевидец на клането).

След клането в Батак Високата порта полага неимоверни усилия, за да се замъгли истината за жертвите и жестокостите. Официалната позиция на Империята настоява, че редовната власт не е участвала в събитията и не е известна за детайлите. Всички западни наблюдатели обаче, които посещават страната ни още през 1876 г., включително и Батак (Ю. Скайлер, У. Беринг, Дж. Макгахан, Р. Мор, д-р К. Шнайдер), твърдят в писмени документи, че детайлите около геноцида над българите са били своевременно известени на властта, която ги е укривала умишлено. Когато ситуацията се заплита, когато се чува за непогребаните тела на избитите мъртви и извън България, османските власти утрояват усилията си, за да бъдат заблудени Великите сили, САЩ, Русия.

Усилията на османската власт са неимоверни: официални лица – турски сановници и дипломати, се срещат с чужденците наблюдатели и ги „обработват“ с молби за лоялност към Високата порта, уверявайки ги в добрите намерения на Османската империя, която единствено от необходимост защитавала властта си от въстаналите българи (Иван дьо Вестин); спрени от печат са вестници в Цариград, които публикуват данни за турските зверства, затворени са пощите, кореспонденцията се чете от официалните власти, упражняван е и пълен контрол над всеки, който влиза или излиза от Империята (Едуин Пиърс). Въпреки това проявените от турците жестокости по време на Априлското въстание и особено в Батак своевременно стават достояние на света. Чуждестранните правителства, смутени от фактите за масовото изстребление на християните от мюсюлманите, делегират свои дипломати и изпращат разследващи журналисти. Всички те посещават Батак. Синхронно (между май и ноември 1876 г.) са проведени анкети и журналистически разследвания от страна на Англия, САЩ, Германия, Франция, Италия, Русия. България също провежда тайна анкета. Фактите, потвърдени в анкетите и разследванията, документират, че хиляди българи християни са изклани, разчленени, набити на кол, изтърбушени, изгорени живи, като описват опожарени села, свидетелстват за откраднат добитък и всякакво движимо имущество.

Потвърдената от многобройни независими източници информация силно дискредитира Турция и нейното правителство. За да се измъкне от неудобството, което вече е световен проблем, Високата порта също назначава анкета. За това настояват и чуждите дипломации. Официалният турски рапорт е „изфабрикуван“ от Едиб ефенди, с изцяло фалшифицирана информация – такава, каквато е била угодна на политиката на

Високата порта. Рапортът на Едиб ефенди, който е преведен на няколко език, включително и на български, и е отпечатан още през 1876 г. във в. „Стара планина“, е изграден върху фалшивата теза за масово и повсеместно въоръжено въстание в България – въстание, което е подготвяно дълго, като е ръководено отвън. Турският анкетиращ настоява, че българите от Одринския вилает, в чиято територия попада и Батак, поголовно са избивали мюсюлмани, което кара последните – по принуда, да предприемат въоръжена защита. Лъжливи са и свидетелствата за поравно дадените жертви и от страната на християните, и от страната на мюсюлманите. Не отговарят на историческата истина нито фактите за опрощение на всички въстанали българи, доброволно предали оръжието си, нито твърденията за проявено от мюсюлманите милосърдие над отвлечените жени и деца, които в действителност са продавани като роби. Чуждите дипломати и кореспонденти, чиито имена вече цитирах, свидетелстват, че жертвите, дадени от мюсюлманите, се броят на пръсти. Уолтър Беринг, който е отявлен туркофил и последователен защитник на протурската политика на лорд Дизраели-Биконфилд – министър-председател на Англия по това време, свидетелства, че самият Едиб ефенди никога не е посещавал Батак, а твърденията му са „празни приказки.

Същият е механизъмът, по който се създава и легенда, заработена зад стените на Високата порта, според която българите християни в Батак са бастисани от необучени на военно дело българи мохамедани – помаци и башибозуци от съседните села, които, според Едиб ефенди, са произвели самоволна разправа без знанието на официалните турски власти. Целта на тази фалшификация, тиражирана от страна на турските власти, е да преиначат фактите, да омаловажат проявената жестокост, да заблудат световното обществено мнение.

Чуждестранните документи (анкети, рапорти, доклади, дописки, кореспонденция), които са съставени от високообразовани хора с различна политическа принадлежност и националност – сред тях има и туркофили, категорично опровергават достоверността на изнесеното в турската анкета, съчинена от Едиб ефенди и продиктувана в детайлите ѝ от Високата порта. Можем да вярваме на тези документи, защото в тях се съдържа информация, проверена в самия Батак, от самите отразяващи я, които събират свидетелствата, докато следата е още „гореща“. Между юли и ноември 1876 г. са изготвени репортажите на Джануариус МакГахан, рапортът на Уолтър Беринг, предварителният и окончателният доклад на Юджийн Скайлер, докладът на Доузеф Кларк, частното разследване на Робърт Мор, анкетата на д-р Карл Шнайдер, анкетата на Ален Розе, анкетата на граф Алексей Церетелев, пътните бележки на Иван дьо Вестин, както и огромната по обем (не)официално разменена кореспонденция между дипломатите на САЩ, западна Европа, Русия. В събитията е въввлечен американският президент Юлиус Грант, Конгреса и Сената на САЩ, английското правителство, чийто министър-председател е лорд Дизраели, английският Парламент и самата кралица Виктория, руският император Александър Втори и т.н.

Значим за изясняването на истината за турското насилие и клането в Батак е Робърт колеж в Цариград. По време на Априлското въстание и баташките събития в Робърт колеж – една от най-престижните институции в историята на Османската империя, се обучават и българи, сред които е Петър Димитров. Той също дават своята дан за изясняване на детайлите на събитията. Дължим немалко за откриването на истината и на оставените документи от Марко Балабанов и Драган Цанков, които са изпратени от Българската

екзархия в западна Европа и Русия, за да разкажат на място за „българските ужаси“. Батак, с мъката му, която трогва света, е онзи български исторически пътепоказател, който поставя на дипломатическата маса на Европа и Русия въпроса за разрешаването на т.нар. Източна криза, като става предшественик и на Освобождението. Кръвта на Батак, следователно, ако я мислим и откъд изпитанията на физическото тяло, не е отишла мърцина. Името Батак, следователно, никога не е забравяно – нито между 1876 и 1892, нито след това. Батак – през всичките години между 1876 и до днес, е „нарицателно име“ (Иван Илчев) за мъката, с която възрожденската България е отстоявала честта на българското име.

Не отговаря на истината и другото твърдение, заявявано в публикациите, изработени от проекта „Брунбауер – Балева“: че след 1876 г. България забравя Батак, а мълчанието за него е нарушено едва през 1892 г., когато се конструира баташката митология, каквато я тиражираме и до днес (специализирано проучване на детайлите по темата има Наум Кайчев). Ако авторите на проекта „Брумбауер – Балева“ бяха попрочели повечко, преди да лъжесвидетелстват, щяха да узнаят, че между 1876 и 1892 г. у нас са:

– Отпечатани в превод на български език репортажите на МакГахан за посетения от него места, свързани с априлската епопея от 1876 г., включително и за Батак. Първите публикации са от септември 1876 г., появяват се по страниците на в. „Стара планина“ (следователно фалшиво е и твърдението на Балева, че едва през 1880 г. българите узнават за позицията на МакГахан, чрез превода на репортажите му от Стефан Стамболов);

– През 1878 г. е публикуван преводът на Петър Димитров на книгата на Уилям Гладстоун, който в българската му версия е озаглавен „Уроци по клане. Поведението на турското правителство в и около България. От мая насам, 1876“;

– Излиза от и печат и трагедията на Атанас Шопов, озаглавена „Баташкото клане“ (1881);

– Отпечатани са няколко издания на учебници по българска история, съставени от различни автори, в които има специални раздели със заглавие „Баташкото клане“ – издатели са Драган Манчов (той е от Батак, ще да е знаел какво се е случило там през април 1876 г.) и Хр. Г. Данов. Тези учебници са адаптации по книгата „История на България“ на Константин Иречек от 1876 г., в която няма раздел за клането в Батак, но пък в българските адаптации такъв раздел се появява, той е списан от българските преводачи. Единият от учебниците е дело на Атанас Шопов, който посещава Батак през самата 1876 г., затова и му отделя съществено място на памет, която е остигнала и до нас.

Българската преса, българското училище, българският театър – когато няма компютър, флашка и софтуер, са масмедии на възрожденското и следосвобожденското ни Отечество. Те са, които конституират колективната национална памет за Баташкото клане – още тогава, докато са били живи и самите очевидци!

Има истини, които са свещени. Истини на историята, която не бива да безчестим. Има познание, което трябва да пастрим, според съхранените фактите на историята. Да ги опазим в истината им: и заради онези, чиито животи са изтлели в насилие, страх, болка... И заради нас самите, защото земята, която помни кръвта им, е и нашата българска земя.

Има и неистини. Те не бива да се множат!

През май тази година се навършиха 145 г. от Баташкото клане – един немитичен, а реалноисторически кървав епизод от националната история. Това е онзи „Батак, където след кланетата не е останал никой, който да зарови трупите“ (Иван дьо Вестин)

През всичките тези необратимо изтлели 145 години Батак помни писъците на майките, чиито деца са вадени от утробата им, още неродени, за да бъдат посечени; помни и воя на другите майки, чиито пеленачета са нанизвани на ятаган, заради удоволствието на убийците; помни и стонове на другите майки, които са покривали главите на децата си, за да не гледат как колачът посича майчината и бащината глава, преди да отсече и детската главица; помни и безмълвните майки, които са хвърляли чедата си във водите на Стара река, за да ги спасят от дръвника, от потурчване, от продаване в робство. Документите също ги помнят!

През всичките тези години Батак чува стонове на недокланите, потърсили убежище в черквата „Св. Неделя“. И не забравя мъката на набучените на кол, с разчленявани преди това тела. И пази помена за изгорените живи в Баташкото училището. Документите също не са ги забравили!

През всичките тези години Батак не забравя и гарваните, „които се претърпкаха с трупове“ (Иван дьо Вестин) на мъченически изстребени хора – още неродени, или в силата на живота си, или в края на пътя им. Мъже, жени деца... Тяхната свята кръв причасти пътя към българската свобода. И няма значение „дали изкланите ще наброяват стотици или хиляди, това в ни най-малка степен не намалява престъпността на убийците. Намерението им било да бъдат изстребени всички, освен

малкото момичета (може би около 80), които те са отвлекли, за да задоволят похотта си“ (Уолтър Беринг). Този е единствено достоверният – същинският, документално потвърденият Голям разказ на Българското възраждане за „Долината на смъртта и хората без сълзи“ (Джануариъс МакГахан) и неожънатите в Батак жита през лятото на 1876 г., избуяли до възбог, защото са напоени с чистата кръв на посечените от поганците девизи.

Джендър идеология в Истанбулската конвенция

Анна Кубачка, Тимотеуш Зих

Основната и фундаментална институция на човечеството – семейството и бракът – в момента са изправени пред безпрецедентно нападение от страна на радикалните идеолози. Дори строго биологичната концепция за „пола“ сега поражда съмнения у много хора.

Въведение

От една страна, самата идентичност на семейството сега се поставя под въпрос, основната му природа, която е очевидна от векове, сега се счита за нещо остаряло, от друга страна, стойността на майчинството и родителството се поставя под въпрос. Описва се като нещо повече от някакво „скъпо хоби“, което няма реална стойност за отделния човек или обществото. Това е насочено директно към подкопаване природата на семейството като основна единица на обществото.

На много места в Европа децата се отнемат от родителите им без налични причини, (само) поради предполагаема липса на родителски компетенции. Мога да се позова на много подобни случаи в цяла Европа. В Норвегия офисът на Барневерне (Barnavernet)³² отнема деца от родителите им без никакви основания. Институтът за правна култура „Ордо Юрис“ се интересува от подобни въпроси. Ние предоставяме безплатна правна помощ за чуждестранни граждани, които търсят убежище в Полша по причини, свързани с правата на човека. Един от тези случаи е на Силе Гармо, майка от Норвегия, която загуби детето си без надлежна причина поради предполагаема липса на родителска компетентност. Когато забременява отново, тя решава да напусне собствената си страна, (вместо) послушно да се изправи пред обвиненията на норвежките служители. След дълга съдебна битка тя най-накрая получи законно убежище в Полша. Институтът Ордо Юрис познава много случаи от подобен род в Швеция, Германия (известен офис на Jugendamt³³). Радикални идеолози също твърдят, че цялата човешка култура е просто продукт на потисничество спрямо жените и на вечната битка на половете. Тези негативни явления са съсредоточени върху една фундаментална институция, каквато е семейството.

Сложността на човешките отношения са сведени до властта. Всички други аспекти на човешкия живот – любов, отговорност и т.н. – отсъстват изцяло от тази идеология.

³² Барневерне е норвежката служба за закрила на детето, подобна на българската Държавна агенция за закрила на детето. Б. ред.

³³ „Закрила на детето“ в Германия. Произнася се „Югендамт“. Б. Ред.

Това води до заключението, че всички традиционни институции трябва да изчезнат от живота ни. Идеолозите се опитват да използват международното право за постигане на целите си.

Истанбулска конвенция

Един от най-ясните примери е Конвенцията за предотвратяване и борба с насилието над жени и домашното насилие (по-долу: Истанбулска конвенция).

Това по същество извратено заглавие ни напомня за комунистическите правни актове, като Закона за свободата на словото, който всъщност ограничава тази свобода. Този документ съдържа всички идеологически проблеми, споменати по-горе. Никой не поставя под въпрос някои от безспорните разпоредби за реално предотвратяване на насилието. Критиката засяга останалата част от очевидно идеологическото съдържание. Имаме предвид по-специално преамбюла на Конвенцията, която признава насилието над жени като историческа борба между жени и мъже, борба между половете. Други разпоредби на конвенцията посочват, че насилието срещу жени е структурно и е насилие, основано на пола. Нейните разпоредби възприемат като насилие съществуването на различни роли на мъжете и жените, разигравани предимно в семейството. Това води до подкопаване на ролята на семейството в обществото и до оправдаване на наложената от държавата и международните институции намеса в неговото функциониране. Така Истанбулската конвенция е друг фактор, задълбочаващ световната криза на семейството.

Под претекст за борба с насилието, Конвенцията налага джендър идеология и поставя основите на апарат за разбиване на семейства и несправедливо позволява отнемането на деца от родителите им. В частност:

- задължава цялата държавна администрация да вземе предвид половата гледна точка при прилагането на нейните разпоредби (член 6);

- налага на държавата задължението да предприема действия, необходими за насърчаване на социалните и културни промени в моделите на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и други практики, основани на стереотипни роли на жените и мъжете (член 12);

- изисква въвеждане в учебните програми на всички етапи на обучение (...) на съдържание, свързано с равенството между мъжете и жените и нестереотипните роли на половете (член 14);

- дадено е неточно и неправилно определение на „насилие“, което може да доведе до неоправдана намеса в семейството, включително неоправдано отнемане на деца от родителите им (чл. 3).

Следователно конвенцията всъщност съдържа редица норми, които водят до отслабване на естествения модел на семейството и налагане на идеологически предположения в процеса на прилагане на нейните разпоредби.

В Полша Истанбулската конвенция влезе в сила на 1 август 2015 г. Според леви

организации³⁴ най-радикалните разпоредби, съдържащи се в документа, все още не са приложени у нас. Полските власти са под все по-голям натиск да прилагат тези идеологически разпоредби на Конвенцията. В същото време множество неправителствени организации, включително Институтът Ордо Юрис, работят активно за денонсирането на Истанбулската конвенция от Полша. Едно от действията, които предприехме, е да изготвим Конвенция за правата на семейството (наричана по-долу: CRF),³⁵ като се надяваме тя да бъде подписана от редица страни от международната арена и да замени идеологизираната Истанбулска конвенция, която подкопава естествения смисъл на семейството, брака, секса и родителството.

Конвенция за правата на семейството

CRF има за цел реална защита на всяко човешко същество от насилие и защита на естествения социален ред чрез идентифициране и противодействие на реалните източници на насилие.

В първа глава Конвенцията определя какво представляват бракът, семейството, полът, най-добрият интерес на детето, насилието и домашното насилие. Тези точни определения са предназначени да

³⁴ Под „леви“ обикновено се има предвид „ляво ориентирани“ в политическия смисъл на това понятие. Лявата идеология се характеризира с предпочитания към голяма държава и бюрокрация, контрол на личния и обществен живот и ограничаване на правата и свободите на индивида. Б. ред.

³⁵ Съкращението CRF е от английския превод на заглавието на конвенцията Convention for the Rights of the Family. Б. ред.

защитят брака и семейството от подкопаване на тяхната идентичност и от идентифициране на семейството като източник на насилие.

Така първият член на CRF дефинира: „Бракът“ означава свободен и постоянен съюз на жена и мъж, предмет на специална закрила съгласно националното законодателство.

Следователно, и както е подчертано в чл. 9, конвенцията не „признава правните последици от еднополовите, полигамните или кръвосмесителните връзки“. Вместо това CRF подчертава равните права и задължения на съпрузите (член 13) и че валиден брак може да бъде сключен само доброволно (член 12). Член 14 задължава държавните органи да издържат многодетни семейства, да се борят с дискриминацията на основата на многодетност и, в по-широк план, да забраняват антинаталистки дейности (насочени към ограничаване на свободата в родителските планове).

CRF също така гарантира защитата на основните права на децата:

- правна защита на децата както преди, така и след раждането (член 5);
- гарантиране на най-добрия интерес на детето във всички държавни дейности, свързани с децата (член 23);
- гарантиране на правото на отглеждане от майка и баща на първо място или от членове на семейството (член 27).

По този начин CRF потвърждава, че семейството, и особено най-близките му членове, създават уникална общност, която е оптималната среда за човешкото

развитие. Семейството осигурява най-добрата защита на детето срещу насилие и други патологии.

CRF осигурява подкрепа за многодетни семейства, гарантира зачитане на правата на родителите да отглеждат деца в съответствие с техните собствени възгледи и подчертава, че родителите са отговорни да отглеждат децата си.

Следователно, в чл. 16 откриваме засилване на уважението първенството на родителската власт. Чл. 19 гарантира на родителите свободния избор на училище и начина на възпитание на децата, а чл. 20 – приоритета на родителите при вземането на решение как да отглеждат децата си.

В глава IV конвенцията се фокусира върху борбата и предотвратяването на домашното насилие и насилието срещу семейството. Тя също така съдържа диагноза за истинските причини за насилието и изчерпателно улавя ситуациите, които са неговото действително изражение.

CRF определя насилието като „единично или повтарящо се умишлено действие в нарушение на правата на друго лице, което представлява акт, забранен от закона на държавата страна“ (чл. 1, буква „д“). Това се отнася и за сексуални престъпления, включително за извършване на принудителен аборт върху жена, както и извършване на незаконен аборт с нейно съгласие (член 37, алинея 1, точка 10).

Важното е, че CRF предвижда редица инструменти, насочени към противодействие на насилието и подпомагане на неговите жертви. Те включват правни и психологически

консултации, финансова подкрепа, жилищна помощ, образование, обучение и помощ за наемане на работа, достъп до здравни грижи, лесен достъп до безопасно жилище, посттравматична подкрепа, предоставяне на достъп до безплатна правна помощ и много други.

Новост, предложена от CRF в областта на подпомагане на жертви на домашно насилие, е: информационният портал, работещ на всички официални езици и езици на национални и етнически малцинства и съдържащ информация за всички форми на насилие, методите за предотвратяването му, правата на жертви на насилие и даване възможност за докладване на случаи на насилие чрез него.

CRF създава и Международен комитет по правата на семейството, чиято задача ще бъде да следи постигнатия от страните участнички напредък по спазването на нормите за защита на правата на семейството, съдържащи се в Конвенцията.

По този начин CRF въвежда ефективни инструменти за борба с насилието, което я прави жизнеспособна алтернатива на дефектната Истанбулска конвенция, която е основана на идеологическа, полова идентификация и стратегия за борба с насилието.

Обобщение

Съдържанието на CRF е вдъхновено от богатото международно наследство на защитата на правата на човека, включително Всеобщата декларация на правата на човека на ООН и Конвенцията за

правата на детето, както и най-добрите конституционни практики на европейските държави. Редица разпоредби потвърждават признатите по-рано законови гаранции за семейните права. Конвенцията също така повтаря редица инструменти, насочени към противодействие на насилието, съдържащи се в Истанбулската конвенция, като същевременно премахва тяхната идеологическа основа.

Проектът на Конвенцията за правата на семейството е разработен от Християнсоциалния конгрес и Института Ордо Юрис в сътрудничество с експерти и обществени организации от няколко европейски държави. Проектът беше представен в Европейския парламент по време на конференции в Париж, Букурещ, Будапеща, Братислава, Киев, София, Вилнюс и Загреб. През 2018 г. проектът беше подкрепен от полското външно министерство, а през юли 2020 г. полското правителство обяви, че ще излезе на международния форум с инициативата за приемане на ново споразумение, защитаващо правата на семействата. В Европа и по света има много социални организации и правителства, които могат да направят много за защитата на семейството. Въпреки това, докато те не бъдат обединени от общ инструмент под формата на акт на международното право, техните действия ще бъдат неефективни.

Семейството, основано на брака, и бракът на една жена и един мъж са естествени и уникални институции, а допълването на ролите на мъжете и жените, свързани с брачните връзки, позволява цялостно човешко развитие. Семейството е оптималната среда за

човешко развитие и най-ефективната защита срещу насилието. На фона на безпрецедентната атака, пред която е изправено днес, то се нуждае също от защита на международно ниво. Само чрез създаване на международна платформа за защита на семейството ще можем да защитим ефективно семейството и брака на международно и национално ниво.

Информация за авторите

Адв. д-р Виктор Костов е адвокат и правозащитник, главен редактор и издател на *Свобода за всеки*. Доктор по философия в областта на межкултурните науки, (2009), Fuller Graduate Schools,

САЩ. В изследователската си дейност специализира по въпросите на свободата на религия и отношенията между църква и държава. Занимава се с проблемите на свободата на съвестта, словото и мястото на християнската вяра в публичния дебат от 1992 г. Редактор-съставител на сборниците „Отношенията църква-държава след падането на комунизма“ (2013 г.), „Християнство и политика. Сътрудничество или противопоставяне“ (2015), „Християнство и национална сигурност. Постомунистически, исторически и библейски контекст“ (2017). Член на Софийска адвокатска колегия от 1992 г.

Пол Колман е изпълнителен директор на ADF International (Алианс за защита на свободата). В централата във Виена той ръководи

застъпничеството и дейностите на глобалната правна организация за изграждане на съюзи. Специализирал се е в

областта на международните права на човека и европейското право. Участвал е в повече от 20 дела пред Европейския съд по правата на човека. Автор е на жалби и становища до Междоамериканския съд по правата на човека, Международния наказателен съд, Съда на Европейския съюз, Комитета по правата на човека на ООН и множество национални съдилища. Колман е адвокат във Висшите съдилища на Англия и Уелс, автор на две книги и множество статии.

Борислав Цеков е български и юрист – доктор по конституционно право в

Института за държавата и правото при Българската академия на науките. Университетски преподавател. Политик. Основател на Института за модерна политика. Специализирал е в редица американски и европейски университети, в т.ч. Колежа по държавно управление “Дж. Кенеди” в Харвардския университет. Той е юридически съветник в Народното събрание (1996 – 2001), народен представител (2001 – 2005), главен секретар на Омбудсмана (2005 – 2010), доктор по конституционно право към Правния институт на Българската академия на науките (2016), правен съветник на президента Румен Радев (от 2017 насам). Автор е на книгите – “Ню Йорк – олтарът на модерния свят” (2010), “Гражданско участие в конституционното правосъдие”, (2014) и “Доктрината “Тръмп” (2017, изд. ИМП), на редица научни статии в областта на правото и политическите науки, както и на студията “Антиеврейското законодателство в Европа – конституционни и правно-исторически аспекти” (2015).

Д-р Валентин Кожухаров е преподавател-богослов и мисионер. Спомага за диалога между православни и неправославни. Преподавал е в православния богословски факултет на Великотърновския

университет и в руски православен институт в Москва. Работил в Отдела за религиозно образование и катехизация на Московската Патриаршия. От 2009 г. е лектор на свободна практика и преподавател по християнско образование и мисиология в Института по мисиология за централна и източна Европа в Хайлигенкройц, Австрия и в богословски колежи във Великобритания. Ръководител е на докторанти и член на изпитна комисия по мисиология.

Д-р Атанас Терзийски защитава докторска степен в областта на атмосферната химия в университета Дуйсбург-Есен, Германия. С практически опит в информационни технологии, интернет на нещата,

лабораторни и теоретични изследвания на атмосферата. Активно работи по изграждане на национална отворена мрежа за наблюдения на околната среда. Понастоящем е преподавател в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“.

Д-р Николай Кочев е преподавател в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“, магистър по математика и доктор по информатика. Занимава се повече от 20 години с научни

изследвания в областта на компютърната химия, хемометриката, химичната информатика и наноинформатиката.

Мила Кръстева е доктор по теория и история на литературата и доцент по българска литература (възрожденска литература).

Преподавател е в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ от 1997 г. Автор е на книгите: „Сюжетът в българските възрожденски повести. Моделът „нещастна фамилия“ в повестите на В. Друмев, И. Блъсков и Л. Каравелов“ (1995); „От разпятието до мрака. Към сюжета за българските възрожденски идентичности“ (2001); „Първа Харитонова преправка на „История славянобългарска. Фототипия на оригинала, преводи, изследване“ (2015); „Рилска преправка на „История славянобългарска Фототипия на оригинала, преводи, изследвания (в съавторство с Атанаска Тошева)“ (2018). Автор е и на над 90 публикации с участия в конференции в университети в Русия, Украйна, Унгария, Полша, Сърбия, Иран и др. Лектор по български език, литература и култура в Пекинския университет за чужди езици в Пекин (Китай, 2006-2007).

Алекс Нюман е награждаван международен журналист, педагог, автор, говорител, инвеститор

и консултант, който се стреми да прослави Бога във всичко, което прави. Освен че е президент на Liberty Sentinel Media, Inc, той е автор на публикации с широк спектър в САЩ и в чужбина. Понастоящем служи като сътрудник на Epoch Times и е кореспондент на Law Enforcement Intelligence Brief, както и чуждестранен кореспондент и старши редактор на списание The New American, дописник за WND (World Net Daily), автор по въпросите на образованието за FreedomProject Media, колумнист за Семейния институт на Илинойс (Illinois Family Institute) и много други. Като цяло, Алекс достига до милиони хора всяка година с посланието на вярата, семейството и свободата. Щастливо женен е и има пет деца. Заедно със семейството си, в момента развива дейността си на няколко различни места, включително в Европа и САЩ.

Тимотеуш Зих е доктор по право, адвокат, заместник-председател на управителния съвет на Института за

правна култура Ordo Iuris – аналитичен център за човешки права със седалище във Варшава. Той е академичен преподавател и член на Европейския икономически и социален комитет, както и заместник-

председател на Конфедерацията на неправителствените инициативи – независима мрежа от организации, представляващи гражданското общество. От 2015 г. е член на Съвета за семеен живот и семейна автономия към Министерството на правосъдието. Автор е на множество експертни доклади, правни становища и академични трудове в областта на защитата на правата на човека, семейното право, конституционното право и международното публично право.

Ана Кубачка е юрист, възпитаник на Факултета по право и

администрация в Университета Николай Коперник в Торун. Тя специализира в международното право, в областта на правата на жените, защитата на живота и семейната политика, като същевременно не губи интерес към изследванията на римското право. Анализатор в Центъра за международно право на Института за правна култура „Ордо Юрис“. Автор на множество правни анализи, включително „Коментар към резолюцията на Европейския парламент от 26 ноември 2020 г. относно фактическата забрана на абортите в Полша (2020/2876 (RSP))“, съавтор на доклада за семейството политика „Грижа за деца до 3 -годишна възраст. Правни, икономически и социални аспекти“.

Свобода за всеки е богословско, правно, културологично, политическо, правозащитно и апологетично научно-популярно списание, което излиза от 2004 г. и се издава в електронен вид, с два до четири броя на година. От декември 2019 г. списанието се печата и в ограничен тираж на хартия. Включва изцяло оригинални статии, писани нарочно за изданието, или такива, препубликувани с изрично разрешение.

www.svobodazavseki.com

